

Riigigümnaasiumid
Jõgevamaa Gümnaasium

potentia iuventutis, sapientia centuries - pro futuro

**Jõgevamaa Gümnaasiumi
aastaraamat 2013/14**

Alo Savi

Jõgevamaa Gümnaasiumi direktor

Uskumatu aasta Jõgevamaa Gümnaasiumis

2012. aasta sügis oli vihmane ja täis uskumatust selle suhtes, et riigigümnaasium Jõgeval juba järgmisel õppeaastal ukсед avab. Koolimaja seinas haigutas „hariduslõhe“, direktori valimise konkurss oli läbi kukkunud ja ei õpetajatel, õpilastel ega linnarahval polnud aimugi, mis edasi saab.

2013. aasta 1. september näitas, et siis, kui palju inimesi ajab ühte asja, võib vähem kui aastaga saavutada väga häid tulemusi. Ukсед avas Jõgevamaa Gümnaasium, 225 õpilase ja 33 koolitöötajaga riigigümnaasium. Teine omasuguste seas. Esimene september näitas entusiasm, rõõmu ja hoolimist, mis on meid saatnud terve selle õppeaasta. See oli uhkeks avapauguks algavale, Jõgevamaa Gümnaasiumi jaoks esimesele ja tagasi vaadates väga edukale aastale.

Aasta jooksul on kõige olulisem see, et on toimunud õppetöö. Toimused tunnid põhiainetes ja väga palju valikkursusi. Õppetöö on see, milleks Jõgevamaa Gümnaasiumisse on tulnud ning seda ei seganud ei rebaste nädal ega spordipäevad. Meie jaoks on olnud kõige olulisem, et õpilased saaksid hea hariduse.

Väljaspool tavapäraseid tunde on toimunud väga palju. Meil on olnud spordipäevad kooli meistrivõistlustest Jõgeva linna koolide I olümpiamängudeni. Oli ühtaegu naljakas ja pingeline rebaste nädal, meeleolukas õpetajate päev, maagiline jõuluball ja sekeldusterohke jõulupäev, maakondlik karjäärpäev ja lugematud külalised, kursused ja kõik muu kolmapäeva ja reede pärastlõunatel.

Veel tähtsamad kui see, mida, kuidas ja kus on tehtud või tehakse, on inimesed, kes siin õpivad ja töötavad. Meie külalised ütlevad ikka ja jälle, et neile meeldib tulla Jõgevamaa Gümnaasiumisse, kuna siin on hea olla, siin on hea õhkkond. See on aura, mille oleme siia kaasa toonud ja mida me taas iga päev üha uuesti ja uuesti loome.

Ma soovin, loodan ja usun, et iga järgnev aasta saab Jõgevamaa Gümnaasiumi jaoks olema vähemalt sama hea ja ikka ka natuke parem kui see kõige esimene, uskumatu ja imeline 2013/2014. õppeaasta.

Andra Aus

12.a

(Katkend laulust)

Meil on oma väike maailm –
nõnda tilluke, kuid ikka suurepärane.
Teil on väga suured südamed!
Tänan, et neid vahepeal ka mulle laenate!

Esimesel koolipäeval koguneti ootusärevalt koolimaja ette.

Direktor Alo Savi 1. septembril 2013. Hetk enne kooli ametlikku avamist.

Kooliperele soovib õnne maavanem Viktor Svjatõšev.

Koolimaja on avatud. Järgneb avaaktus aulas.

Jõgevamaa Gümnaasium

Jõgevamaa Gümnaasium on riigigümnaasium, mis tegutseb alates 1. septembrist 2013. Gümnaasium asub Jõgeva linnas täielikult renoveeritud ja kaasaegselt sisustatud koolimajas Aia tänaval. Koolihoonesse mahub õppima kuni 320 õpilast.

Jõgevamaa gümnaasiumi majaks on kohandatud 1952. aastal, Stalini ajal valminud keskkoolihoone. Kõige ehedamalt meenutavad toonast ajastut hoone tagaküljel katuseääre all säilinud kaks viisnurka, mis kutsuvad tööle ja kodumaa kaitsele. Koolihoone esifassaadi kaunistavad viie kirjaniku bareljeefid: Gorki, Belinski, Puškin, Vilde ja Kreutzwald. Hoone valmimisajast mäletavad vanemad jõgevalased, et ühel pool koolimaja ees seisis Stalin ning teisel pool Lenin. Esimese kuju veeti saladuskatte all minema 1957. aastal, teine seisis seal 1990. aastate alguseni.

Nüüd on selles majas hoopis teine aeg ja teised mõtted.

Jõgevamaa Gümnaasiumi eesmärgiks on aidata õpilasel koosõppimise ja kooskasvamise kaudu saada inimeseks, kellel on lisaks kvaliteetsele keskharidusele hea koostöö- ja infotöötlemisoskus ning suutlikkus teha põhjendatud valikuid ja tahe ning enesekindlus oma valikud ka ellu viia. Oluline on inimese tasakaalustatud emotsionaalne, vaimne, hingeline ja füüsiline areng.

Riigigümnaasium on oluline haridusliku innovatsiooni kandja. See on kohaks, kus testitakse ja viiakse ellu hariduselu uusi vormilisi, sisulisi ja tehnilisi lahendusi. Õppetöö Jõgevamaa Gümnaasiumis toimub trimestritena ja kesksseteks õppeaineteks on matemaatika, eesti keel ja inglise keel. Riigigümnaasium julgeb loobuda süsteemist kaheksa 45 minuti pikkust tundi päevas, pakkudes õppimises ja õpetamises paindlikumat lähenemist. Nõnda on Jõgevamaa Gümnaasiumis tunni pikkuseks 75 minutit ning päevas 5 õppetundi. Samuti on konsultatsioonid toodud päeva lõpust hommikusse, kuna päeva lõpus on nii õpilane kui õpetaja tavaliselt kurnatud, samas kui päeva alustatakse selge peaga ja värskelt. Olemas on ka kevadine projektinädal, kus õpilane läbib ühe valikkursuse ühe õppenädala jooksul. See omakorda võimaldab tuua õpetajaid ka väljastpoolt kooli, mitmekesistades nõnda nii õpilaste kui õpetajate maailmapilti.

Ehkki õppetöö korraldus, valikainete nimistu, suunad jne võivad olla riigigümnaasiumitel erinevad, on omavaheline suhtlus tihe ning kõik need

toimivad samade väärtuste ja põhimõtete järgi. Selleks, et iga õpilane või lapsevanem saaks ülevaate, mis on riigigümnaasium, mis seal toimub ning kuidas sinna õppima asuda, on väärselt avatud riigigümnaasiumite ühendveebileht www.riigigymnaasium.ee.

Riigigümnaasium annab kohalikule kogukonnale kindluse, et siin on olemas koht, kus saab klassikalist akadeemilist keskharidust, mille baasil on võimalik minna edasi õppima kõrgkooli. Natuke liiga kaua on Eestis valitsenud imelik seisukoht, et hea hariduse saab ainult Tallinnast või Tartust. Hea hariduse saab igast maakonnakesksest riigigümnaasiumist!

Õppimise kõrval on oluline ka riigigümnaasiumi ja kogukonna suhete sotsiaalne pool. Gümnaasium toetab aktiivsete noorte tegutsemist kohaliku kogukonna ja kohaliku kultuuri hüvanguks, pakkudes selleks nii ruume, tehnilisi võimalusi kui õpilaste ja ka õpetajate aega. Ennast pidevalt täiendav õpetajaskond, kellel on tihedad kontaktid teiste riigigümnaasiumitega üle Eesti, on iga maakonna kultuuri alustalaks ja edasikandjaks.

Nii võidavad kooli ja kogukonna koostööst kõik osapooled.

Mina ja Jõgevamaa Gümnaasium

Gümnaasiumisse astumine on äsja põhikooli lõpetanud õpilaste jaoks midagi sellist, mis võtab põlvist pisut nõrgaks ning muudab meele ärevaks. Pea on tähtsatest ja vastutusrikastest küsimustest paks. Kas õppida, kus õppida, mida õppida? Otsused vastu võetud ning katsed läbitud, tekivad suve jooksul enda ette mõtiskledes ning sõpradega konsulteerides uue kooli suhtes teatud ootused ja lootused ning seda, kas gümnaasium nendele iluideaalidele ka vastab, näitab ainult aeg.

Mina õpin esimest aastat tuliuues Jõgevamaa Gümnaasiumis ning võin julgelt öelda, et esimene keskkooliaasta osutus oodatust palju paremaks. Tuleb aga tunnistada, et algus oli küllaltki raske. Kõige suuremat rolli mängis selles tõsiasi, et enam ei õppinud ma ühes klassis inimestega, keda olin harjunud iga päev nägema sõimeeast saati. Teadmine, et meid lüüakse lahku, tekitas nii mõneski suure kurvastustunde ning võimendas koolialgusega kaasnevat stressi. Nüüd, pea seitse kuud hiljem, näib sügisel tekkinud draama pisut ületähtsustatud, ent igatsus vanade klassikaaslaste järele on endiselt ning sinna ei ole ilmselt mitte midagi parata.

Hommikuti Jõgevamaa Gümnaasiumi uksest sisse astudes tervitavad meid õpetajate ning direktorihärra rõõmsad näod ning ka kaasõpilaste suunurgad näivad oluliselt kõrgemal, kui nad olid põhikoolieas. Tuju teeb veelgi erksamaks kõlaritest helisev hommikumuusika, millele kaasa ümiseda saab. Peaaegu kaks korda pikemaks venitatud tunnid on nüüd ka kaks korda produktiivsemad, mis tähendab seda, et nii mõneski aines ei jää kodus mitte midagi õppida, sest kõik jõuab seitsmekümne viie minutiga lihtsalt ära teha.

Vahetunde saab sisustada koridoride erkpunastel mugavatel diivanitel, kohvikulauas või raamatukogus õppides. Minu lemmikkohaks aga on õpilasesinduse ruum, kus veedan trennide tõttu tihtipeale vaat et suurema osa oma päevast kui oma kodus. Sealsed uhiuued pehmed diivanid, kööginurgake ning arvutivõimalus tekitavad tõelise pingelanguse, nii palju kui seda pinget üldse tekib. Ja just nii mänglevalt mööduvad pea kõik siinsed koolipäevad, välja arvatud muidugi arvestuste nädalatel, kus näib olevat korraga hordide viisi kordamismaterjali ning liiga vähe mind. Aga ka sellega saab hakkama.

Õeldakse, et algul ei saa vedama, ent pärast ei saa pidama. Vasikaeas gümnaasium on nüüdseks hoo sisse saanud ning seda olen ka mina. Siinses kooliõppingis veedetud aeg on liikunud võluväl ja niisugusele nähtusele on vaid üks seletus – aeg läheb ikka kiiresti, kui teed midagi, mis sulle meeldib. Ja mulle meeldib koolis käia. Aastake tagasi poleks ma end aga midagi sellist ütlemas kuulnud, sest siis näisid kõik päevad ühtemoodi hallid ning üles tõusmine raske. Jõgevamaa Gümnaasiumis on aga vastupidi. Seetõttu julgen öelda, et sinne kool ja õpikeskkond on hetkel parim, mida tahta oskan. Ja selle üle on mul tõeliselt hea meel.

Külarislektorid 2013/14. õppeaastal

Aeg	Lektor/organisatsioon	Teema
02.10	Õpilasvahetuse organisatsioon YFU	Välismaal õppimise võimalused
25.09	Jõgeva linnapeakandidaatide debatt: IRL-i, Reformierakonna, SDE ja Keskerakonna Jõgeva linnapeakandidaadid	*Kas kodukohta tuled külla või elad seal? *Kolm moodust, kuidas motiveerida kodukohta edasi arendama enda tulevases elus.
09.10	Toomas Muru	Hiina kultuur
11.10	StudyIn	Välismaa kõrgkoolides õppimise võimalused
06.11	Evi Štukert ja Maire Püss, Jõgevamaa Nõustamiskeskus	Karjääriteemaline loeng „Mina ja minu võimalused“
27.11	Tallinna Tehnikaülikool	Õppimisvõimalused Tallinna Tehnikaülikoolis
06.12	Jürgen Veber	Trikid
08.01	Anneli Ramjalg	Ajajuhtimine
15.01	Janar Eit	Ettevõtlikkus
17.01	Tartu Ülikool	Õppimisvõimalused Tartu Ülikoolis
29.01	Tiit Urva, JAEK	Ettevõtlus ja ettevõtlikkus
12.02 05.03	Tõnu Vare Päästeamet	Veeohutuskoolitus 10. klassidele
26.02	Erinevad lektorid, õppeasutuste esindajad	Infopäev „Vaade tulevikku“
04.03	Tiit Lääne	Sotši olümpiamängud

12.03	Reesi Efert, Maanteeamet Kirly Kadastik, Politsei	Liiklusohutuskoolitus 10. klassidele
14.03	Arko Olesk	Tekstiõpetus: hea ja halb stiil
26.03	Anu Raud	Rahvakultuur, taluelu ja vaibakunst
02.04 09.04 23.04	Ene Viitkin Punane Rist	Esmaabikoolitus 10. klassidele
11.04	Igor Gräzin	Euroopa Liit
16.04	Immanuel Volkonski	Sõltuvusest sõitlase pilgu läbi
28.05	Märt Treier	Filmid „Georg“ ja „Kaspar“

- 1.09 – avaaktus
- 24.09 – spordipäev
- 04.10 – õpetajate päeva tähistamine
- 14.10 – 18.10 – rebaste nädal
- 16. – 20.12 – hommikukontserdid fuajees
- 19.12 – jõuluball
- 20.12 – jõululaat; jõulufilmid ja jõululaulud; neidude võimlemiskavad, klasside filmid
- 21.02 – Eesti Vabariigi aastapäeva aktus; viktoriin
- 26.02 – infopäev „Vaade tulevikku“
- 4.03. – liikumispäev: külas spordimuuseum; viktoriin
- 03.03 – 07.03 – muusikanädal
- 10.03 – omaloomingukonkurss
- 14.03 – emakeelepäeva tähistamine
- 17.03 – salongiõhtu
- 14.04-17.04 – südamenädal
- 17.04 – salongiõhtu
- 25.04 – tutipäev
- 25.04 – riigigümnaasiumite kvaliteedikokkuleppe sõlmimine
- 22.05 – Jõgeva koolide olümpiamängud
- 02.06 – 06.06 – valikkursuste nädal
- 10.06 – õppeaasta lõpetamine
- 20.06 – lõpuaktus

Riigigümnaasiumite kvaliteedikokkuleppe allkirjastamine:
haridusminister Jevgeni Ossinovski ja õpetajate esindaja Neeme Katt

Riigigümnaasiumite esindajad sõlmisid kvaliteedikokkuleppe Jõgevamaa
Gümnaasiumis 25. aprillil 2014. aastal.

Palgata tööpäev

Õpetajate päev on üks nendest koolipäevadest, mida kõik õpilased ootavad. Umbes kuus aastat tehakse seda sellepärast, et koolitunnid on tavalisest teistsugused ja klassi ees on teised näod. Sellele järgneval viiel aastal oodatakse õpetajate päeva, sest varem koolist ära saada on alati tore. Kuid keskkooli viimasel aastal on sellel päeval eriline maik, lõpuks ometi on päeva mõte kohale jõudnud – saab ühe päeva palgata tööd teha!

Selleaastane õpetajate päev erines nii tavalistest koolipäevadest kui ka veidi seni kogetud õpetajate päevadest meie eelmistes koolides. Hommikul tervitasid uued õpetajad teisi koolikaaslasid fuajees ning kui kell lõi pool üheksa, läks lahti usin töö. Igal abiturientil oli anda terve päeva peale üks tund. Kuna mina olin õppejuht, sain vabalt klassiruumides ringi käia ja tean täpselt, mis igal pool toimus. Mõnes klassis käis tormiline mälumäng, teises tehti keemiaviktoriini – muide, iga õigesti vastanud õpilane sai kommi. Kui matemaatikatundides korrektsete lahendite eest kommi saaks, teeksid kõik alati kodused tööd ära – nii uues koolis, nagu meil on, pole veel hilja muudatusi läbi viia...

Kõige suurem muudatus õpetajate päeva juures leidis ilmselt aset auditooriumis. Samal ajal kui abiturientid visalt kooli peal tunde andsid, istusid pärisõpetajad auditooriumis ja said haridust, mis polnud seotud nende õppeainega. Päeva meeldejäävaim tund oli kindlasti Kersti Vahre poolt antud riigikaitse, kus ta tutvustas metsa mineku jaoks vajaminevat ellujäämisvarustust, kuid andis ka teadmisi, mida ära kasutada ristsõnade lahendamisel.

Päeva lõpetas 11.a klassi poolt korraldatud aktus. Klass ise esines omaloomingulise näidendiga, milles nad mängisid nii algkoolilapsi, põhikooliõpilasi kui ka gümnasiste. Sellel aktusel tuli esmaesitusele ka "Meil on savi" - laul, mille tegi Artur Rehi spetsiaalselt õpetajate päevaks. Laul räägib sellest, kuidas „õpilastel on savi“ ning humoorikalt on see seotud meie kooli direktori nimega.

Ma arvan, et meeldejäävast õpetajate päevast jäi mälestustesse palju südamlikke ja naljakaid hetki.

Meie esimene jõuluball

Nagu ikka, peab kõigepealt olema idee ja sellele saab järgneda tegu. Mõte korraldada koolis jõuluball tuli õppeaasta alguses ühel õpilasesinduse koosolekul.

Edastasime idee juhtkonnale ja saimegi rohelise tule ürituse korraldamiseks. Et ball oleks tõeline ball, organiseerisime õpilastele tantsutunnid ja olime meeldivalt üllatunud, kui nägime, et kolmapäeviti pärast tunde harjutati aulas hoolega valsisamme. Samal ajal tegelesid õpilasesinduse liikmed aktiivselt toetajate ja esinejate otsimisega. Korraldajad tundsid suurt vastutust, kuna see oli siiski üks esimestest suurematest üritustest, mis peaks muutuma Jõgevamaa Gümnaasiumis traditsiooniks.

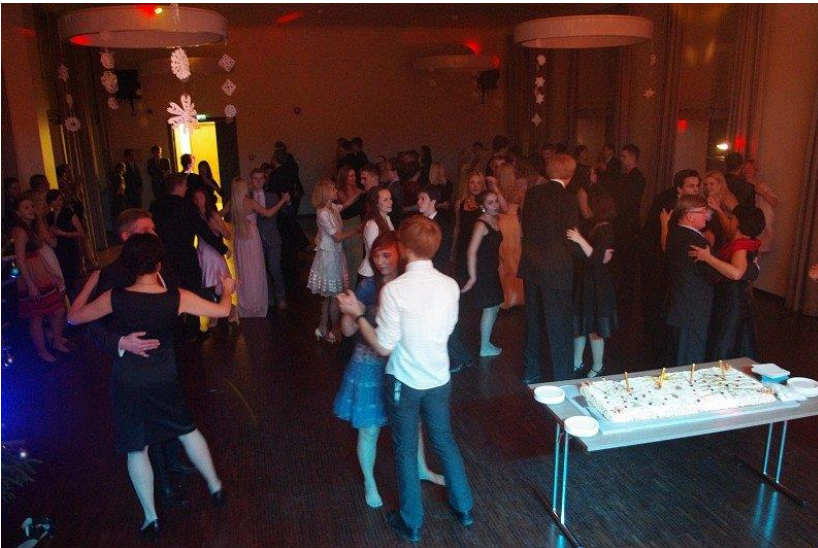
Jõuluballi toimumise päevaks oli korraldusmeeskond teinud aktiivselt tööd ligikaudu poolteist kuud. Selle perioodi jooksul olid korraldusmeeskonna liikmed istunud õpilasesinduse ruumis tunde ja mõelnud, kuidas täpselt õhtut läbi viia, kavandanud mängu, lõiganud paberist välja lumehelbeid, kaunistanud klaaspurke, kirjutanud kutseid. Ettevalmistustöö oli pingeline.

Juhtisin õhtut koos Artur Rehiga, kes süstis minussegi enesekindlust, nii et saime hakkama. Õhtu kujunes toredaks ja vaheldusrikkaks. Esinesid tantsijad ja lauljad, mängu tehti nii Lumeprints ja Lumeprintsessi kandidaatidele kui ka publikule. Tol õhtul ei olnud mitte üks, vaid kaks tipphetke: võitjapaari väljakuulutamise ja meie kooli õpetajate üllatusesinemine.

Hoolimata sellest, et ma olin ballil n-ö tööülesannetes, oli see ikkagi minu jaoks väga meelde jääv üritus. Oli tore, kuidas õpilased ja koolitöötajad kaunites kleitides ja soliidsetes ülikondades keerlesid tantsupõrandal kuni hilisõhtuni.

Tantsusammud on selged!

Enne tants ja pärast tort!

Salongiõhtu „Vanad lemmikud“

Kui koolis läks liikvele jutt, et tulemas on salongiõhtu, siis oli segadust rohkesti. Pikaajalise Jõgeva Gümnaasiumi traditsiooniga ei olnud paljud endised Jõgeva Ühisgümnaasiumi õpilased ega ka kooli juhtkond tuttavad. Mõni arvas, et pakutakse tasuta manikööri, pedikööri või juuksehooldust.

Salongika puhul on hoopis tegemist mõnusa õhtuga, kus ette astuvad kõik klassid, mängitakse vahvaid ja naljakaid mängu ning võisteldakse viktoriinis. Jõgevamaa Gümnaasiumi esimesel salongiõhtul oli vaja kõigil klassidel teha kuni viieminutilise film teemal „Vanad lemmikud“. Iga klass sai kindla sarja, millest pidi tegema oma versiooni. Seriaalid olid kõik tuttavad meie lapsepõlvest, näiteks „Knight Rider“, „Kullakesed“ ja „Texase korralvur“. Lisaks gümnaasiumiklassidele osales ka Jõgeva Põhikooli 9. klass, kes tegi paroodia sarjast „Tondipüüdjad.“

Lõpuks jõudis kaua oodatud päev kätte. Saalis valitses mõnus õhkkond, toolide vahele olid paigutatud maitsvad lapsepõlvesöögid: magusad mõnglid ja Cheetose krõpsud. Õhtujuhina olin ma valmis juba alustama, aga oli tekkinud uskumatu probleem! Rahvast oli tulnud kohale liiga palju ning kõik ei mahtunud saali. Minu niigi elevil ja närvikõdis kõhust käis jõnksatus läbi – mis nüüd saab? Õnneks olid kohapeal tegutsenud teised tublid korraldajad ja tekitanud saali istekohti juurde.

Õhtu võis nüüd lõpuks alata. Filmid olid eranditult kõik vaimukad ja lõbusad ning näha oli, et klassid olid vaeva näinud. Minul oli igatahes kõht naermisest krampis, õpetajate seas oli näha isegi naerupisaraid. Igat filmi kommenteeris ja kritiseeris suurepärase žürii koosseisus Ljudmila Vahtla, Rainer Vösaste, Neeme Katt ning direktor Alo Savi. Nende kommentaarid olid õhtule nagu kirss tordi peal.

Võisteldi ka erinevates mängudes: viktoriinis, parima raketi valmistamises ja kuulujutu edasi rääkimises. Viimane kujunes väga suureks katsumuseks. Algne jutt muteerus täiesti arusaamatuks, kuid väga naljakaks veidruseks.

Veel esinesid ka õpetajad oma kihvti filmiga „X-files“, kus osa õpetajaid mängis tulnukaid ning Alo Savi ja Silja Piir mängisid FBI agente. Seejuures oli Vello Mägi nägu rohelisteks värvitud ja Veronika Uusna nägu lilla. Uskumatu!

Kui lõpuks aga filmiauhindade jagamiseks läks, siis parimaks filmiks tunnistati 11. a klassi „Rannavalve“, kus sai näha tõelisi vetelpäästjaid, supelkostüümides mehi ning palju-palju armastust. Veel märgiti ära Sten Suurmäe hiilgav osatäitmine 12.b klassi filmis „Komissar Rex“. Ta mängis tõesti kogu oma hinge ja südamega armsat

koerakutsut Rexi. Esile toodi ka 10. a klassi film „Tuvikesed“, kus vähesega öeldi palju ja seda väga naljakalt.

Ma usun, et kaks tundi täis nostalgiat, nalja ning ühtset koolivaimu oli midagi, mida iga õpilane ja õpetaja vajas. Tore oli näha, et olenemata matemaatika arvestuse järelvastamisest, kihas kool järgmisel päevalgi salongika meenutustest.

Ma loodan, et salongiõhtu traditsioon elab Jõgevamaa Gümnaasiumis veel kaua.

Mälumängust

Üks kena traditsioon, mis on üle kandunud ka Jõgevamaa Gümnaasiumi, on iganädalane mälumänguring. Iga klass võib välja panna esinduse ning võtta koolikaaslastelt mõõtu. Reeglina on 20 küsimusega mängudes läbi hooaja olnud edukaimad 12. a klassi võistkonnad. Samas ei käi mäng mõisa peale, vaid sellele, et pakkuda väsitava koolipäeva lõppu natuke meelelahutust ja anda noortele uusi teadmisi.

Lisaks on aasta jooksul leidnud aset põnevaid eriprojekte. Sügisel ja talvisel spordipäeval toimusid temaatilised mälumängud. Sügisese viktoriini viis läbi allakirjutanu, kevadel rõõmustas noori omapoolse teadmiste proovile panekuga Eesti Spordimuuseum. Mõlemal puhul oli võitjaks 12.a klassi võistkond. Sama klassi võistkond hoidis kooli lippu kõrgel ka Eesti Koolispordi Liidu poolt korraldatavas spordimälumängus Bumerang. Võideti nii maakondlik kui ka piirkondlik voor ning teeniti auga välja pääs vabariiklikku vooru. Kuivõrd selle toimumisaeg langes kokku tutipäevaga, asendasid kaheteistkümnendikke 11.a helgeimad pead: Tauri Treial, Erik Vadi, Risto Rumask, Andero Heinola. Sarja alustanud 96 võistkonna konkurentsis oli lõpuks tulemuseks 13. koht.

12. a klass on võtmesõnaks ka seoses Eesti koolinoorte meistrivõistlustega mälumängus. Oktoobris toimunud eelvoorus võitles võistkond koosseisus Aureelia Mitt, Hille Malm, Sten Sootla ja Ilmar Lõhmus välja koha vabariiklikus finaalis. Jaanuaris toimunud vahe- ehk lohutusvoorus valmistas meeldiva üllatuse 11.b klass (Maarja Mangus, Taivo Pärnamets, Ossy Aas ja Lauri Voojärvi), kes ka võitlesid välja finaali pääsme. Esmakordne finaalikogemus aprillis Viimsi Keskkoolis toimunud mängul lõppes 12.a klassi võistkonnale 22. kohaga, 11.b tiim oli 34.

Käesoleva õppeaasta erilisim mälumänguüritus toimus aga vahetult pärast Eesti Vabariigi aastapäeva. Juba sügisel otsustasid 11.a klassi õpilased Kristo Lepp ja Martin Sumla valida uurimistöö kirjutamise asemel praktilise töö ning viia sellena läbi üks mälumänguüritus. Kuivõrd meie riigi sünnipäev on alati kaalukas tähtpäev, mille auks üritusi korraldada, sai mälumängu temaatikaks Eesti. Noormehed vedasid üritust, mis oli küll neile esmakordseks taoliseks kogemuseks, üsna südilt. Jõukatsumise võitis õpetajatest kokku pandud võistkond direktor Alo Savi juhtimisel.

Võistlused ja sportlikud üritused 2013/14. õppeaastal

- 19.09.13 – Jõgevamaa noorte sügisjooksukross Kuremaal
- 23.09.13 – Jõgevamaa Gümnaasiumi MV kergejõustiku neljavõistluses
- 11.10.13 – EKSLi 10.-12. klassi noormeeste jalgpalli rahvaliiga Paides
- 17.10.13 – Jõgevamaa Gümnaasiumi orienteerumispäev
- 19.-20. 10.13 – EKSLi õpetajate korvpalli MV Vinnis
- 27.11.13 – EKSLi 10. – 12. klassi neidude võrkpalli rahvaliiga Lähtel
- nov-veebr – Jõgevamaa Gümnaasiumi klassidevaheline korvpalli MV
- 3. – 4.01.14 – EKSLi õpetajate võrkpalli MV Viimsis
- 28.02.14 – spordimälumängu „Bumerang“ maakonnavõistlus
- 30.01.14 – neidude võrkpallivõistlus „Lähte Karikas 2014“
- 8.-9.02.14 – EKSLi võrkpallivõistlus „Sadolin Cup“ Viljandis
- 4.03.14 – tervisespordipäev „JMG liigub 2014“
- 12.03.14 – Jõgevamaa noorte MV ujumises
- 25.03.14 – spordimälumängu „Bumerang“ idaregiooni võistlus Rakveres
- 8.04.2014 – Jõgevamaa A-klassi neidude korvpalli MV Jõgeval
- 11.04.14 – õpetajate saalihokivõistlused (Lähte, HTG, JMG) Lähtel
- 22.04.14 – Jõgevamaa A-klassi noormeeste korvpalli MV Jõgeval
- 25.04.14 – spordimälumängu „Bumerang“ finaali Laitses
- 7.05.14 – Jõgevamaa noorte kevadkross Kuremaal
- 14.05.14 – EKSLi kergejõustiku KV Rakveres
- 20. – 21.05.14 – Jõgevamaa noorte kergejõustiku MV Jõgeval
- 22.05.14 – Jõgeva linna koolide olümpiamängud

Jõgevamaa noorte sügiskross Kuremaal:

Kevin Keek, 11.a – AP 1000m I koht

Hans Kristjan Nurmik, 11.kl – MJ 1000m III koht

Tauri Treial, 11.a – AP 3000m III koht

Siim Tolmusk, 11.a – AP 1000 m II koht

Maris Meos, 10.a – NJ 500 m I koht

Liisbeth Kallis, 10.a – AT 500 m I koht

Hanna Kristiina Lääne, 10.a – AT 500 m II koht

Külliki Tolmusk, 12.b – NJ 500 m III koht

EKSli õpetajate korvpalli MV II liiga II koht

Annika Rüütli, Kaire Põldmaa, Rainer Vösaste, Viktor Nõmm, Neeme Katt, Priit Põdra

Eesti murdmaajooksu KV

Liisbeth Kallis, 10.a – AT 2000m IV koht

Euro Floorball Cup saalihokis B-divisjon Jõgeva Tähe koosseisus saavutasid II koha

Sven Uue (12.a), Sander Lehtme, (12.a), Kaspar Virkus, (12.a), Hans Kristjan Nurmik (11. kl)

Spordimälumängu Bumerang maakonna I koht ja Ida regiooni III koht

12.a klassi võistkond: Kaari Perm, Henna Lippur, Sander Lehtme, Simmo Säärirts, Ilmar Lõhmus

Jõgevamaa neidude korvpalli MV I koht

Brigitta Jõgi (11.kl); Laura Puusepp (11.a); Reilika Saar (11.b), Laura Sikora (11.b) Karolin Küngas (11.b), Kristi Kreek (10.c)

Eesti MV saalihokis Jõgeva Tähe koosseisus saavutasid I koha

Sven Uue (12.a), Sander Lehtme (12.a), Kaspar Virkus (12.a)

Jõgevamaa noorte MV ujumises

Rauno Vöörmann, 10.c – 50m selili II koht; 50m rinnuli II koht

Eesti MV sumos

Kättri-Avelin Säärirts, 10.b – I koht

Jõgevamaa noormeeste korvpalli MV I koht

Karl Sobak (12. kl), Indrek Tõkke (12. kl), Erki Teder (12. kl), Romet Selgis (12.a), Sten Sootla (12.a), Ragnar Major (10.b), Ronald Kiipus (10.b).

Jõgevamaa noorte MV kevadkross:

Kättri-Aveli Säärirts, 10.b – 500 m I koht

Liisbeth Kallis, 10.a – 500 m I koht

Martin Roos, 10.a – 1000 m II koht

Taavi Voolaid, 10.b – 1000 m III koht

Siim Tolmusk, 11.a – 1000 m I koht

Kevin Keek, 11.kl – 1000 m I koht

EKSL kergejõustiku MV II liiga võistkondlik II koht

Liisbeth Kallis, 10.a – kaugus 4. koht; 800m II koht

Hanna Kristiina Lääne, 10.a – 800m 6. koht

Merilin Antonov, 10.a – kuul 5. koht; ketas 5. koht

Kristi Mändoja, 10.a – kaugus III koht; kõrgus 3. koht

Kättri-Avelin Säärirts, 10.b – 100m III koht

Rainer Tilk, 10.c

Kevin Keek, 11. – 100m I koht; 1500m 4. koht

Juho Ikkonen, 11.a

Artur Rehi, 11.a – kuul 6. koht; kõrgus 4. koht

Siim Tolmusk, 11.a – ketas III koht; kaugus II koht

Väikerootsi teatejooks (100m+200m+300m+400m) – II koht

Kättri-Avelin Säärits, Kevin Keek, Kristi Mändoja, Siim Tolmusk

Jõgevamaa noorte MV kergejõustikus:

Liisbeth Kallis – 100m III koht; 400m I koht; 800m I koht; odavise I koht

Hanna Kristiina Lääne – 400m III koht

Kristi Mändoja – kõrgushüpe III koht; kaugushüpe II koht; odavise III koht

Merilin Antonov – odavise II koht; kuulitõuge II koht; kettaheide II koht

Rainer Tilk – kuulitõuge II koht; kettaheide I koht; odavise II koht

Kättri-Avelin Säärits – 100m I koht; 400m II koht; kaugushüpe II koht

Maris Meos – 100m II koht; kaugushüpe III koht

Kevin Keek – 100m II koht; 400m II koht; 1500m I koht; kaugushüpe III koht;
kuultõuge III koht; odavise II koht

Siim Tolmusk – kõrgushüpe II koht; kaugushüpe II koht; kuulitõuge II koht;
kettaheide I koht; odavise I koht

Tauri Treial – 1500m II koht

Taivo Pärnamets – 1500m III koht

Artur Rehi – kõrgushüpe I koht; kuultõuge I koht; kettaheide II koht

Juho Ikkonen – kuultõuge III koht

Jalgpall – JMG vs JPK

EKSL kergejõustiku KV

Kooliolümpia

Sportimälumängu Bumerang võistkond: (vasakult)
Sander Lehtme, Simmo Säärirts, Kaari Perm, Ilmar Lõhmus

Õpetajate korvpallivõistkond

Õpetajate saalihokivõistkond

- Rait Pindis, 10.a – majandusõpetuse maakondlikul olümpiaadil 1. koht
- Hannes Saariste, 10.a – füüsika maakondlikul olümpiaadil 1. koht, vabariiklikus voorus 20. koht
- Siim-Sander Lööke, 10.b – füüsika maakondlikul olümpiaadil 2. koht
- Raido Everest, 10.b – inglise keele maakondlikul olümpiaadil 2. koht
- Mari Sildnik, 10.b – inglise keele maakondlikul olümpiaadil 3. koht
- Sigrid Laurikainen, 10.b – keemia piirkondlikul olümpiaadil 2. koht
- Silva Lill, 10.b – matemaatika piirkondlikul olümpiaadil 3. koht
- Marianne Dengo, 10.b – eesti keele maakondlikul olümpiaadil 3. koht
- Annika Maksimov, 11.kl – muusika maakondlikul olümpiaadil 2. koht
- Kasper Valliste, 11.a – keemia piirkondlikul olümpiaadil 2. koht; füüsika maakondlikul olümpiaadil 1. koht
- Viktor Smoljar, 11.a – keemia piirkondlikul olümpiaadil 3. koht
- Meeri Rahn, 11.a, – inglise keele maakondlikul olümpiaadil 1. koht; bioloogia maakondlikul olümpiaadil 2. – 3. koht; emakeele piirkondlikul olümpiaadil 2. koht
- Artur Rehi, 11.a – muusika maakondlikul olümpiaadil 1. koht, vabariiklikus voorus – pronksdiplom
- Aleksander Kirna, 11.a - inglise keele maakondlikul olümpiaadil 2. koht
- Anna Katt, 11.a – 2014. a õpilaste teadustööde riiklikul konkursil I preemia; bioloogia maakondlikul olümpiaadil 2. – 3. koht
- Risto Rumask, 11.a – pranglimise maakondlikus finaalis 1. koht
- Vitali Nikolajev, 11.a – pranglimise maakondlikus finaalis 3. koht
- Laura Jõgeda, 11.a – pranglimise maakondlikus finaalis 2. koht
- Lauri Voojärvi, 11.b – ajaloo maakondlikul olümpiaadil 2. koht
- Maarja Mangus, 11.b – majandusõpetuse maakondlikul olümpiaadil 2. koht

Laura Pint, 12.a – matemaatika piirkondlikul olümpiaadil 1. – 3. koht ;
maakondlikul kunstiolümpiaadil 2. koht, vabariiklikus voorus 11. koht

Hille Malm, 12.a – bioloogia maakondlikul olümpiaadil 1. koht; emakeele
piirkondlikul olümpiaadil 1. koht, vabariiklikus voorus 7. koht

Aureelia Mitt, 12.a – inglise keele maakondlikul olümpiaadil 1. koht; bioloogia
maakondlikul olümpiaadil 2. – 3. koht; vabariiklikul ENÜSi korraldatud
esseekonkursil 1. koht

Ilmar Lõhmus, 12.a – ajaloo maakondlikul olümpiaadil 1. koht, vabariiklikus
vorus 13. koht

Tõnis Vaht, 12. a – ajaloo maakondlikul olümpiaadil 1. koht, vabariiklikus voorus
22. koht

Sten Sootla, 12.a – ajaloo maakondlikul olümpiaadil 3. koht

Sander Lillo, 12.b – majandusõpetuse maakondlikul olümpiaadil 3. koht

Kaarel Vandler, 12.b – keemia piirkondlikul olümpiaadil 1. – 2. koht; füüsika
maakondlikul olümpiaadil 1. koht,

Kädi Sirel, 12.b – emakeele piirkondlikul olümpiaadil 2. koht

Arles Karv, 12. kl – geograafia piirkondlikul olümpiaadil 1. koht

Ivor Piir, 12. kl – geograafia piirkondlikul olümpiaadil 2. – 3. koht

Õpilaslooming

Vaikuses ma tantsin

Ma olin nii kaua aega oma peas veetnud, et kaotasin pea. Mu silmad naersid ja süda nuttis, aga ma olin rahul. Ma olin õnnelik. Vaikuses ma hüppasin rõõmust ja elasin seal iseendaga.

"Mäletad, kallis, kui me väiksed olime ja sa tahtsid uisutada. Järve jääl. Aga sa kartsid. Mäletad seda? Sa olid nii armas oma karvamütsiga," naeris mees oma südames.

"Ma mäletan, et sa hoidsid mul käest kinni. Linnud olid kõik tasa, isegi tuul ei puhunud. Ma ei kartnud enam. Koos sinuga ma ei kartnud."

Doktor astus palatisse. Ta kontrollis naise pulssi. Mees vaatas arstile otsa. Küsimus ta silmis oli ilmne. Arst raputas pead. Mees noogutas. Doktor lahkus.

Mees pöördus oma kallist abikaasat vaatama. Ta oli nii ilus, nii habras, nii armas. Ta vastas talle vaikuses.

"Mäletad, kallis, meie kuuteistkümnendat suve. Rohi oli siis rohelisem kui enne ja taevas alati sügavsinine. Me olime vabad."

"Jah. Ma ei olnud siis üldse väsinud. Ma olin õnnelik ja ma ei kartnud, sest me olime koos."

"Tead, miks ma kunagi ei kartnud?" küsis mees.

"Miks?"

"Sest ma olin koos sinuga. Ma oskasin olla julge, sest sina olid julge."

"Vaprus on vaid hästi peidetud hirm."

Mees naeratas. „Mäletad meie pulma...?“

"Sa jätsid sõrmused koju."

Mees noogutas ja silitas naise kätt.

"Rogin pidi minema ja bensiiinijaamast laste plastiksõrmused ostma. Mulle roosa, sulle sinise, aga sina kandsid ikka roosat."

"Siia maani kannan," ütles mees uhkelt ja otsis püksitaskust mängusõrmuse. See oli kulunud ja kahvatu. Ta oli olnud mehe autos päikese käes ja tuhmiks

pleekinud, aga see oli alati seal, vaikus. Suur kunstrubiin oli teistkordselt peale kleebitud. Kõvas plastikus olid mõrad.

"Mäletad toda õhtut, kallis, kui sa ütlesid, et sa enam ei suuda?" alustas mees.

"Ära räägi sellest... See on läinud. Me oleme ju siin – koos. Sina minuga – koos, ikka koos."

"Miks sa ütlesid, et vaikus rõhub?"

"Ma olin väsinud."

"Mitte ainult. Sa ei olnud ainult väsinud – nii ütlesid sa alati," ütles mees, hääles kurbusenoot.

"See ei ole sinu süü, armas. Sinuga olin ma vapper."

"Anna andeks."

"Juba andsin."

Haiglaõde astus palatisse, noogutas mehe poole, astus madala kapi juurde, mis voodi kõrval seisis, võttis tühjad nõud ja lahkus.

Ma tantsin vaikus. Kerges vaikus ma lendlen. Õnn ei ole tunne, see on olemus. Me ei ole kurvad, vaid õnne on vähe. Ma olen alati õnnelik, kas või vähe.

"Millest sa mõtled?"

"Õnnest," pomises mees ja ärkas mõtteist.

"Millisest õnnest?"

„Emmast, kallis,“ naeratas mees. „Mäletad? Ta oli nii pisike ja armas. Aga sinu antud sügavad silmad uurisid kõiki.“

„Häält tegi aga kolme eest... Millal ta tuleb?“

„Varsti peaks jõudma,“ ütles mees käekellale pilku heites.

„Kuidas ta vastu peab?“

„Paindub, aga ei murdu – nagu sina,“ noogutas mees. „Tal on sinu jõud.“

Uks käis. Emma - ilus noor naine, elavad silmad, sõbralik ilme, alati soojad käed – tema oli õnn vaikus. Sinus elab ta edasi, Emma-kallis, on alati elanud ja elab veel. Neiu läks oma isa juurde ja kallistas teda. Tütrel soojus andis mehele rahu tagasi – ka tema elab edasi.

Südamemonitor hakkas üürgama. Mees sirutas harjumuslikult nupu järele, mis õe kutsus. Viimane tuli rutates. Uks lendas lahti, põetaja tuli ja läks kui tuul. Ta saabus uuesti koos arstiga. Kõik oli nii vali ja lämmatav.

Mees põrnitses naist voodis, too avas silmad, vaatas oma abikaasa poole ja naeratas. Aeg jäi seisma. Vaikus langes loorina kõige peale. Haiglaõde kadus, arsti ei võinud leida, Emmat polnudki olemas. Seinad viis tuul ära ja maailma varises kokku.

„Ärka juba! Noh! Kas sa saad maast lahti!“ hõikas läbi une poissi üks tuttav hääl.

„Juba tulen,“ sonis unesegane poiss vastu.

„Tee ruttu, palun! Sa ju tead, kui kaua ma seda ootasin!“

„Tean-tean,“ pomises poiss ja ajas ennast voodis istukile. „Sa muutud iga päevaga aina kaunimaks,“ õhkas poiss habrast neidu silmitsedes.

Ren lülitas televiisori välja ja võttis oma jaki. „See oli küll üks totramaid unenägusid, mida keegi näha võib,“ pomises ta enda ette, kui ta koduuksest välja astus.

Ta seadis sammud linna servas asuva järve poole. Seal ootas teda keegi. Ren ootas ka teda, või vähemalt - temaga kohtumist.

Kui poiss jõudis sillerdava vee äärde, oli tüdruk juba seal.

„Kas tohib kena neidu tantsule paluda?“ küsis poiss. Ta astus tüdruku kõrvale ja kummardas ta poole.

„Muidugi,“ ütles tüdruk ja tegi kniksu, „aga ainult vaikuses.“

„Vaikuses.“

Sõltuvuse jäigas haardes

Võtsin viimase sõõmu oma kohvitassist, kui nägin valget autot maja poole pööramas. Lisasin vett roosidele ning lõikasin terava noaga otsad, et nad püsiksid värskena. Puhastasin noa siidrätikuga ja asetasin selle puidust karpi, mille peitsin kleitide vahele. Üle korteri kandus kõrvadele valus uksekellahelin. Kaks ülikondades meest võtsid mu kohvri ja palusid mind endaga koos autosse.

Meie sõit kulges läbi juulikuisse linna, kõik rohelus oli kadunud vihma ning auklikku asfaldi katsid basseinisuurused lombid. Juhi ja kõrvalistuja vahel käis negatiivselt meelestatud arutelu teemal, kuidas nende naised valasid nad sopa ja sõimuga üle, sest nad oli naistepäevaks valed lilled toonud. Mõistsin neid naise ihu ning hingega. Auto peatus arhailise hoone juures, märkasin kohe nõlva, kus looklesid alla pöösad ja massiivsed lillepeenrad.

Administraatori juurest ulatati mulle vajalikud dokumendid, kui samal ajal jäid minu silmad pidama töötajatele, kes olid riietuselt identsed. Õhus levis võlts piibeleheessentsiga puhastusvahendi lõhn ja sisekujundajat võis süüdistada igavas disainilahenduses. Minu tuba oli minimalistlik, valge värv mõjus rahustavalt ning ruumi pehmust võis kätega tajuda. Proovisin avada akent, kuid pärast pikka võitlust pidin tunnistama kaotust. Üks naine oskas õhtul rääkida, et enne mind olnud seal naine, kes meenutas kangesti tuppa lõksu jäänud liblikat. Kolkis pidevalt rusikatega akent ja kui tekkis võimalus lõpuks välja pääseda, kaotas ta lennuvõime ning hõljus õrnalt vastu maapinda.

Söögisaalis valitses pinev vaikus, televiisorist kõlas uudis sellest, kuidas peretüli käigus oma mehe mõrvanud naisele määrati ravi vaimuhaiglas. Paljud kohalolijad pidasid vaikvestlust toiduga, mille lõpetas majaomanike poolt tasuta antud kokteil, mis pidi sisaldama koostisaineid, mis muudavad inimese pehmeks kui pojengi õienupp.

Õhtul voodis lamades tundsin oma mõtetes puhtust. Mind ei ümbritsenud klišeelikud gerberad, rahvust rõhutavad nelgid ega pühalikud jõulutähed. Kuid aina enam kippus silme ette pilt sellest nõlvast, mis asus toast 10 meetrit allpool ja kus lõpetas oma elu liblikas. Seal kasvasid kõige kirkamad roosid, kõige teravamate okastega. Proovisin uuesti akent avada, kuid see oli igaveseks suletud. Logistasin ust, kuid see oli lukku vajunud. Tundsin rusuvat pinget oma kehas, mis vallandus paanikahooks, nii et süda tagus kui trummisoolo ning käed värisesid kui doosi ootaval narkomaanil. Järgmisel hetkel, kui silmad avasin, leidsin ennast põrandalt, käed muljutud ja kaelalt jooksmas poolkuiv verepiisk. Ma karjusin abi, kuid hõiked

jäid pidama nelja seina vahele. Tundsin ennast samamoodi lõksus kui unes kohatud liblikas. Aken avanes. Minu elutu keha leiti kodu ees olevast roosipõõsast suurte lehtede varjust. Tundsin viimastel sekunditel sügavat õndsust, et lõpuks ometi olen ma pääsenud kõikidest nendest õitest, oksastest ja lehtedest.

Vaikus

Vaikus karjub tõde. Olen palju mõelnud selle lause peale. Ma usun, et tegelikult ongi vaikus üks kurdistavamaid hääli. Kui me enam väliskeskonnast helisid vastu ei võta, hakkavad meie mõtted, mured ja probleemid paisuma ning mida suuremaks need paisuvad, seda lämmatavamaks muutub vaikus.

Ma armastan vaikust. See rahustab mind ning laseb mul iseendaga arveid klaarida. Samas harva lubab ta mul rahus olla. Ma arvan, et vaikusel on mingi võim lülitada meis sisse erinevaid emotsioone. Pärast pikka ja rasket päeva ei tahakski muud, kui olla rahus ja vaikus. Siiski, kohe kui vaikseks jääb, algab mingisugune meeletu lärm. Meenuvad teod, mida oleme teinud ja mida tegemata jätnud, sõnad, mida öelnud ja mida ütlemata jätnud. Kõik need aina paisuvad ja paisuvad ning järsku ei suudagi enam üksi vaikusel olla.

Inimene on kõige ohtlikum olend siinilmas. Meil on võimu teisi piinata isegi nii, et pealtnäha haavu ei jäänud, kuid tegelikult toimus mõrv. Me oleme kõik nii erinevad ja siiski arvan, et mingil määral kardame kõik vaikust ning tihti need kõige suuremad „mõrvarid“ on ka kõige suuremad kannatajad. Nad on iseenda ohvrid. Nad on iseenda kõige suuremad vaenlased ning mõte sellest, et meie kõige suurem vaenlane meile igale poole järgneks, samal ajal omades meie üle nii suurt võimu, oleks hirmutav ka kõige tugevamate jaoks.

Ma leian, et üksindus ja vaikus käivad käsikäes. Ka kõige rahvarohkemas kohas on võimalik tunda ennast üksikuna. Enamasti tulevad kõige üksildasemad mõtted siiski just siis, kui oleme omapäi. Inimesed on nii kohutavalt keerulised. Me oskame iseennast sisemiselt tappa üksnes mõtetega. Meil pole enam vaja midagi väljagi öelda, et jätta maha ohver iseenda kujul. Mis teeb meist sellised „mõrvarid“? Palju lihtsam ja parem oleks olla õnnelik, näha asju heast küljest, hoida kinni õigest ning lasta lahti vale. Ometi on see ka üks raskemaid asju, mida teha.

Tunnen inimesi, kes on iseenda ohvrid. Nad lämmatavad ennast negatiivsusega ja upuvad iseenda mõtetesse. Nad on sündinud inimesena, kellest nad jagu ei saa. Mul on valus neid vaadata, sest kui isegi paljudel pealtnäha positiivsetel on hirm vaikusel ees, siis mida need teised veel läbi peavad elama.

"Vaikus hirmutab mind, sest see karjub tõde". Kuulsin kord neid sõnu ühes laulus ning pean neid siiani väga õigeteks. Oleme iseenda kõige suuremad kohtumõistjad ja vaenlased. Ilmselt sellepärast vaikus tegelikult nii lärmakas ongi.

Mart Mardika päev internetis

Ida-Virumaal Iisaku külas on üks väike kollane maja, kus elab perekond Mardika. See on tavaline perekond, ema ja isa käivad päevast päeva töö ja nende poeg Mart koolis. Neil on ka kass Miisu, kes töö ei käi. Tema on kodus ja vallutab maailma samm sammu haaval.

Hiljuti sai perekond Mardika endale arvuti koos internetiga. Kõik pereliikmed on sellest vaimustuses, isegi Miisule meeldib selle naljaka asja peal magada, mis inimese käe all toks-toks teeb. Kõige rohkem istub internetis aga Mart, ta on sellest lausa sõltuvuses. Kui varem perekond Mardika nägi vaeva, et Mart õuest tuppa saada, siis nüüd on kõik vastupidi. Päevast päeva istub Mart toas ja uurib ekraanil olevat, silmad suuremad kui öökullil. Mida küll Mardike internetis päeva otsa teeb? Mart on veel noor, nii et võiks arvata, et poiss mängib mängu või vaatab multikaid, aga ei. Mart on hoopis suuremas jamas, nimelt vaatab Mart pilte naljakatest kassidest. Kas teie olete näinud kassi ülikonnas? Ilmselt ei ole, Mart aga on. See pole veel kõik, nimelt avastas Mart, et need, kes naljaka pildi üles panevad, saavad punkte, virtuaalseid punkte. Tobe, eks?! Mardi jaoks aga mitte, tema hakkab mõtlema, mida Miisuga teha, et võimalikult palju punkte saada. Vaene Miisu, tema kõigest vallutab rahulikult maailma, tal pole aimugi, mis jubedusi ta kannatama peab hakkama. Mart läheb ema meigikoti kallale, võtab sealt kõik, mis võtta annab, ja topib need Miisule näkku. Järgmiseks laenab ta naabritüdruk Tiinalt nukukleidi, mis sobib ideaalselt. Nüüd veel ema kotsakingad jalga ja ongi olemas. Mart teeb kiiresti pildi ja jookseb arvutisse, et seda maailmaga jagada. Vaene Miisu unustataksegi totakasse riietusse. Mart värskendab lehte 300 korda sekundis, aga ei midagi...

Rumal Mart, ta tõesti arvas, et maailmale läheb korda ta totter kassipilt.

Mõistus

vettind paber prügikasti taga
eilne ajaleht
jälle sõda
mäss
häda
tapmine
keda? aga mida?
ikka iseennast
ja endasarnaseid
ikka neid, kes samad
ja teistsugused
üllas eesmärk
puhastada maa, oma õu, saastast ja pahnast
mis siis, et inimene
puhastada
korrastada
ikka endasugustest
sest iseennast ju armastada ei saa
liiga tõsi
liiga tõsine
liiga lähedal
reaalne
ei taha meeldetuletust
see seal sõjatandril pole inimene
teda pole ju kellelegi vaja
saadame hukka ja räägime
suured lood ja võidud
mis neist kaotustest
saadame kõik
ja loodame, et nii on hea
ei taha meeldetuletust
kade
vettind paber prügikasti taga
kassipissine
kõik jätsid maha

oma mõistuse

Kadu

mu süda kadus ära
kaotasin, mis oli veel, säras
andsin, mis veel oli, andsin
mu põu on tühi
süda kord suur, kord väike
ei ole mul süüd, siis olin ju väike
kuid nüüd on süda rinnus
nii avaralt lai, kuid ometi pisike ja väike
andsin ära kõik, mis veel järel
tollest lapsest
andsin ära
olin õnnest kurb
nüüd andsin ka südame
andsin viimase
mis kallid
mu kallile
ja ma kadusin ära
et saada leitud veel kord
ma leidsin oma südame
leidsin, mis kaotasin
leidsin, kalli
armas

Valeafäär

leian end siit
mõtlemas teist
ja iseendast
teie seas
sest kui oleksingi
juba seal kus peab
siis ei kripeldaks
saada rohkem
ja paremaks
siin rohkuses
peitub tühimik
vaid südames
suur tulevik

le petit

andsid nii palju
küll armastust
küll soojust
küll usku inimkonda
(naer)
kuid kõige enam
sain ma sinult
mõtte kinnitust
on olulisim see,
mida silm ei seleta
ning kitsa rinnaga
ei näe
ning kõik mis ilus
toob kaasa valu
mis iial minema
ei läe

süß

üks lõik
ütleb rohkem
kui romaan
ja need laused
ja
oh kuidas armastan!
et kirjandus on nii
multiversne
et on pooleldi ulme
ja natuke ka
perversne
see imeline soov
olla eristatav
ja omamoodi...
oh kuidas meeldib
et postmodernism loodi

isoleeritus

täpipealt
nagu vastnähtud film
on mul meeles
see heli ja pilt
kui esmakordselt nägin sind
see tunne tuleb
ja sööb seest välja
ma mäletan hästi
et ei teinud
mitte ühtegi head nalja
siamaani
lõikab vaevaliselt
hää
läbi häguse läätse
vaid su varju näen

#

täielik mentaalsus,
eksimuslik illusioon
et muusika
on tegelt ka inspiratsioon!
kõlab fiktiivselt
see ülipopulaarne hala
kuid
peab tunnistama
ilma muusikata
raske on
sünnitada
ka kümnesse tabavat
kirjanduspala

Igaversus

6 tundi

katkematut lugemist

illegaalsena

tunnen end oma nahas

-

nausea?

-

for what it's worth

kõik ilus on valus ja

midagi, mis jääks alles

-

ma ei tea

Nautleja

näen sind eemalt
vaatlen, imetlen
su käitumismaneer
on huvitav ja uudne
tahaks tunda sind veel
tahaks tulla su juurde
sind küsitleda
represseerida
ja ära raseerida
su haige maski
maha kiskuda
nii ma teen
ning avastan
hoopis iseend sinu seest

nagu soojust ihaldav liblikas

tuleleegi kohal keerlemas
otsisin
seda kummalist valgust
mis nii pehmelt su põskedel kumas

aasta pärast heitsin tiivad
meid meenutama jääb vaid
jääkülma puudutuse kibe maik
mis endiselt on tukslemas
mu unustatud suul

ma ei maga enam ammu
sünkjasmustalt paistva taeva all
sääl külm liiga kiirelt soonde tungib
veri tardub
kõik muu põlema jääb

"Hiilgus"

Stephen King (1977), Stanley Kubrick (1980)

1980. aasta film "Hiilgus" on tehtud samanimelise Stephen Kingi romaani põhjal. Klassikaks kujunenud õudusloo keskmes on kirjanikuhingega endine õpetaja Jack Torrance, kes leiab endale töötasa majapidajana Colorado mägedes asuvas Overlooki hotellis, mis on hooajaväliselt muust maailmast lume poolt eraldatud. Jackiga liituvad ka tema alalhoidlik naine Wendy ning üleloomulike võimeteiga poeg Danny. Algselt idüllilisena näiv võimalus keskenduda täielikus isolatsioonis oma uuele kirjandusprojektile muutub peagi aga kohutavaks tragöödiaks, kui kummituslik hotell võtab Jacki üle võimust ning ajendab teda oma perekonda tapma.

Vaatamata sellele, et linatose ja romaani sisu olulistest aspektides pealtnäha kattub, selgub lähemal vaatlusel, et legendaarne režissöör Stanley Kubrick esitab 20. sajandi üht ikoonilisemat õuduslugu hoopis teistsugusest vaatenurgast, kui on seda originaalis teinud tänapäeva vaieldamatult edukaim õuduskirjanik Stephen King, kelle jutustamisoskust on õigustatult võrreldud lausa sellise suurkujuga, nagu on seda Charles Dickens. Kuid millised on suurimad erinevused filmi ja romaani vahel ning kas need muutused on ennast õigustanud?

Stephen Kingi jaoks on ülioluline, et karakterid, kelle ta oma raamatute kaudu lugejate peas ellu äratav, oleksid realistlikud, et mitte öelda tavapärased. Ta kujundab oma teoste peategelased sellisteks, kellega lugejal oleks kerge samastuda. Erakordne tugev side karakteritega muudab erinevuse reaalsuse ja väljamõeldise vahel süvenenud lugeja jaoks häguseks ning ta võib end tihti tabada mõttelt, et taoline traagiline situatsioon võiks juhtuda ka tema enda elus. See ongi õnnestunud õudusjutu tunnusmärk.

Kahjuks pole Kubrick oma teoses suuteline eelmainitud sügavalt personaalset sidet vaataja ja peategelase vahel looma ning seetõttu ei saavuta adaptatsioon õudusfilmina oma täit potentsiaali. Kui raamatus kujutatakse Jacki tavapärase keskealise ning mõnevõrra ebakindla mehena, kes soovib vaatamata oma varasematele ebaõnnestumistele saada edukaks ja tunnustatuks, siis filmis on Jack Nicholsoni poolt kehastatud tegelane täis enesekindlust ning tema olemusest väljendub soovimatust muutuda. Karakter paistab olevat juba väljakujunenud isiksus, kes on veendunud oma ülevuses teiste inimeste suhtes.

Lisaks eelmainitule ei ole filmis fookuses alkoholism ja sellega kaasnevad probleemid, ka ei pöörata peaaegu üldse tähelepanu koduvägivallale, kuigi

raamatus oli see üks keskseid teemasid. Vaid möödaminnes, koguni märkamatu, mainitakse filmis ka perekonnasiseseid raskusi ning majanduslikke probleeme, mis ajendasid perepead üldse sellist ekstreemset tööpakkumist vastu võtma. Nagu ennegi mainitud, siis aitas kõik see raamatus kaasa tegelastega samastumist, oluliste inimlike elementide puudumine filmis tekitab vaatajas soovust aga kohati ükskõikse tunde karakterite käekäigu suhtes.

Kuigi Jack Nicholsoni kehastatav karakter erineb oluliselt raamatus kirjeldatavast tegelasest, on ta siiski elegantselt ja vahvasti välja mängitud ning teeb seetõttu Kubricku filmi väljapaistvaks, omapäraseks ning eraldiseisevaks. Kahjuks ei saa sama öelda aga Wendy Torrance kohta, keda kehastab ameerika näitlejatar Shelley Duvall. Naispeategelane on filmis suhteliselt alandlik, leplik ja passiivne. Vastupidi raamatus kujutletavale tegelasele on Duvalli poolt kehastatud karakter tugevalt sõltuv oma abikaasast ning tundub olevat oma ebakindluse tõttu võimetu iseseisvalt mõtlema. Hüsteeria, mis Wendyt Kubricku filmis valdab, on raamatus asendunud emotsionaalselt üsna tugeva naise püüdega oma perekonda iga hinna eest koos hoida.

Sarnaselt teiste peategelastega erineb filmis võrreldes raamatus kirjeldatuga oluliselt ka telepaatiliste võimetega pesamuna Danny. Romaanis on tegelast palju rohkem avatud ning ta mängib kesket rolli sündmuste arengus. Viimane väljendub selles, et hotelli kogunenud negatiivne energia soovis Dannyt tema üleloomulike võimete pärast absorbeerida, kasutades selleks tema emotsionaalselt ebastabiilset isa, kes maadles juba eelnevalt alkoholismi ning vägivaldsusega. Filmis on eelmainitud süžeeilinaga kaduma läinud ning hotelli kummitusliku olemuse tagamaad ja selle motiivid jäävad arusaamatuks. Sellest tulenevalt on ka rõhuasetus Danny tegelaskujult Jacki peale pandud.

Raamatus on tegelased paremini välja joonistunud ning lugeja suudab nendega samastuda oluliselt rohkem kui filmis. Samas ei saa mingil juhul väita, et Kubrick oleks oma adaptatsiooniga ebaõnnestunud. Kubrickule omaselt on filmis kasutatud erakordseid kaameravõtteid, detailide rohkust ning meeoleolu loovat klassikalist muusikat. Näib, et just õudusfilmis on vastuolulise režissööri omapärased tunnusjooned kõige aktsepteeritavamad. Kubricku unustamatu ühest punktist lähtuva perspektiivi kasutamine ja õudu tekitav muusikavalik kompenseeris mitmekordselt kõik vajakajäämised karakterite väljaarendamisel.

Minu arvates on mõlemad – nii film kui ka raamat – saanud oma sõnumi edasiandmisega suurepäraselt hakkama. Tuleb lihtsalt mõista, et film ja romaan kasutavad juba loomuosaselt oma eesmärkide taotlemisel kohati erinevaid võtteid, ning antud juhul paistab, et mõlemad meediumid on kaldunud vastandlikesse äärmustesse. Täpselt nagu nende autoridki.

Brett Easton Ellis „Ameerika psühhopaat“- raamat ja film

Wall Streeti on vallutanud noored ja võimsad ärimehed, kelle elu sisaldab suures koguses raha, luksust ning lõbu, millest tavainimesed unistada ei oskagi. Kõrgklassi karussell keerleb täiskiirusel, haarates endaga kaasa kõik, kes vähegi teele jäävad. Kuid igal kuldmündil on ka varjatud teine külg täis pahesid. Vaimsed raskused uputatakse vägivalda ning narkootikumidesse. Raamatus saab jälgida 27-aastase Patrick Batemani elu, kes põhiliselt hõljub ravimite ning kokaiini deliiriumis. Tema lemmikmeelelahutuseks on pornograafia ja inimeste võikalt tapmine.

„Ameerika psühhopaati“ peatakse üheks šokeerivamaks romaaniks, mille tõttu tekkis ka mul selle raamatu vastu suur huvi. Pealkirja järgi oskasin ennustada võigast ning verist sisu. Nii oligi. 503 lehekülge möödus kiirelt.

Alguses mõjus naljakalt autori ironia kõrgklassi vaimse tühjuse pihta, nagu näiteks: „Hamlin kannab Lubiami ülikonda, väga kena Burberrys müüdavat viltuste kraenurkadega särki, Resikeio siidlipsu ja püksirihma Ralph Lauren'i poest.“ Kuid mida lehekülgi edasi, seda rohkem tekkis tahtmine jätta vahele pikad kirjeldused ja suunduda otse dialoogi juurde. Segadust tekitas ka tegelaste rohkus, mida oli autor taotluslikult sisse toonud, et näidata, kuidas isikud ei erine üksteisest grammivõrdki ning tegelikult polegi vahet, kas räägitakse Todd Hamlinist või George Reevest, sest nii seesiselt kui ka väliselt on nad kõik selle ühiskonna kloonid. Utoopilisena mõjusid ka Patrick Batemani tapmised, sest mitte ükski kuritegu ei tulnud välja. Lõpus sain oma kahtlustele kinnituse, sest lugejatele jäeti õhku kaks valikut, kas peategelane kujutas kõiki roimasid endale ette või tegi ta seda päriselt. Mina isiklikult usun esimest varianti, sest see tekitab inimliku kergendustunde, et kõik need naised ja mehed jäid tegelikult ellu. Sellest võib järeldada, et raamat suutis mind kui lugejat endasse haarata ning panna tegelastele kaasa elama.

Jõudes filmini, tabas mind hea üllatus, kuna kirju sisu oli mahutatud vähem kui kahtunnisele lindile. Peategelase rolli mängiv Christian Bale mõjub usutavalt kogu aja vältel ning tihti tekkis vaadates küsimus, kuidas üldse nii kena mees suudab inimesi tappa. Kuid ka raamat kinnitab fakti, et välimus võib olla väga petlik. Filmis oli muudetud stseenide järjekorda, mis nihutas ajalisel toimunud tegevusi ja sisu keerles peamiselt ühe mehe surma ümber. Järjekorra muutmise pärast pidin tihti lehitsema kõrval raamatut, mõistmaks toimuvat ja isikuid. Välja jäeti romaanis olevaid tegelasi ja lõputult venivaid brändinimesid, mis muutsid vaatamise ainult

nauditavamaks. Film ei erinenud palju raamatust ning seda oli lihtne ka selle tõttu vaadata. Märkamatuks ei jäänud ka hea kaamera-, näitlemis- ja monteerimistöö.

Esimest korda pidin tõdema filmi paremust raamatu üle. Režissöör on teinud hea töö.

Aga nii raamat kui film mõjuvad kainestavalt ning panevad mõtlema, kui väga me peaks väärtustama oma vaimset tervist.

Haritus kui eesmärk

Mõni nädal tagasi Tallinna Ülikooli vastas trammi oodates jäin üht kodutut keskealist kerjust silmitsedes mõtlema selle elupildi tegelikust tõsidsusest. Ootamatult tundus mulle, et see sobituks ka illustreerima lauset „Me õpime töötuks“. Mõtisklesin, kuidas saab inimene niisugusesse olukorda sattuda, kas ka tal olid kunagi hoopis teised sihid, võib-olla oli temagi eesmärgiks haritud ja edukas olla. Huvitav oleks teada, kas ta mõistab, et riik suhtub vastlõpetanud haritlastesse kohati samasuguse ükskõiksusega nagu ka neisse, kes on loobunud pingutamast ja alla andnud. Haritusest on saanud eesmärk, kuid see ei samastu unistusega töötada ülikoolidiplomiga kassapidajana.

Meie esivanemad pärinevad ajast, kui levis A. H. Tammsaare teosest „Tõde ja õigus“ tuntud maailmavaade - „Tee tööd, siis tuleb ka armastus“. Nemad rügasid talus, põllul ning hiljem kolhoosides, õppima said minna vaid jõukamate perede lapsed, kellel rohkem võimalusi oli. Ühiskond toimis, sest oli olemas piisavalt tööjõudu, samas ei puudunud ka haritlaskond. Nõukogude Liidu tulekuga maailmavaated muutusid, noori julgustati deviisiga „Õppida, õppida, õppida!“ haridust omandama, et viia tollane hiigelriik teadmistes läänemaailmaga võrdsele tasemele.

Nüüdseks oleme selleni ka jõudnud, PISA-testide tulemusi vaadates on Eesti haridustaseme näitajad Euroopas ühed kõrgemad. Meid ärgitatakse õppima, reformitakse kesk- ning kõrghariduse süsteemi, tähtsustatakse ülikoole, mis aga kutsekoolide maine madalseisu on viinud. Kõrgharitud pintsaklipslasi on liialt palju pisikese Eesti jaoks, oskustöölisi seevastu tuleb tikutulega taga otsida.

Ülikool ei peaks olema koht, kus oma noorusaega pikendada, vaid asutus, kuhu minnakse juba kindla eesmärgiga valitud elualal karjääri teha. Igal aastal on liiga palju neid, kes poole pealt loobuvad, avastavad, et õppimine neile siiski ei sobi, tõdevad, et tegelikult mindi kooli vaid eesmärgiga midagigi edasi teha, sest töötamiseks nad veel valmis ei olnud. Näiteks kirjanik Andrus Kivirähk on öelnud oma kunagise ajakirjanduse eriala valiku kohta: „See tundus lihtsalt Tartus kohana, kuhu oli väga lihtne sisse saada, ajakirjanikuks pole ma aga kunagi saada tahtnud.“

Uue haridusreformiga on seatud piirangud õppurite tulevikuväljavaadetele ning eksamitulemused määravad edasised võimalused elus. Tekib midagi klassisüsteemi taolist, kus iga astme jaoks on mõeldud vaid kindlad ametid ja

koolid. Tallinna Tehnikaülikool suleb ukсед kõigi nende ees, kes laia matemaatika eksamit ei vali. Ühelt poolt soodustab see tööjõu kvaliteetsust ja ehk ka kutsehariduse maine kasvu, teisalt seab aga ranged piirid ja vähendab valikuvõimalusi. Kuid kas see on lahendus probleemile tööturul?

Õeldakse, et mitte kunagi pole inimene nii tark kui kooli lõpetades. Meie pead on täis tohutuid tarkusi ja informatsiooni, millest suurem osa mandub, ununeb, sest ei leia igapäevast kasutust ja praktikasse rakendamist. See juhtub ka nende inimeste teadmistega, kes pärast kõrgharidust tõendava diplomi kättesaamist on olude sunnil ajutiselt lihttööd tegema läinud. Elu muutub ning ühel hetkel ei olegi tema teadmised enam võrreldavad teiste sama ala professionaalidega. Tänapäevase Eesti ühiskonna uudisnähtusena on seetõttu tekkinud kõrgelt haritud töölisklass, koosnedes neist, kes on aastaid koolipingis istunud, kuid nüüd konkureerivad tööturul inimestega, kellest mõnel vaid üheksa klassi haridust ette näidata on. Tekib tahtmatult küsimus, kas Eesti riiki üldse huvitab, millesse ta investeerib, pakkudes tasuta kõrgharidust, sest isegi poliitikamaailma sisse saamiseks ei pea omama riigiteaduste lõputunnistust, piisab vaid oskuslikust erakonna vaadete esindamisest, ühiskonnas toimuvaga kursis olemisest ja rahvale meeldimisest.

Tekib mulje, nagu Eesti riik kõrgharib rahvast tasuta selleks, et pakkuda hinnatud tööjõudu lääneriikidele, loomata ise võimalusi nende inimeste siin hoidmiseks. Vaid need, kelle juured on sügavamal isamaa mullas, jäävad paikseks ja lepivad kuidagi selle sundolukorraga. Rahulolematumad asuvad maailmas ringi vaatama ja lõpuks lahkuvad kodumaalt sootuks. Ühel hetkel on meie maa tühi tegusatest ja tahtejõulistest noortest, kes siinset elu edendaksid, järelkasvu looksid ja riiki üleval hoiaksid. Kas läheb Eesti sama teed nagu kõik lääneriigid, kus laste saamine lükatakse hilisemasse tulevikku, sest eluolu kallineb ja kindla karjääriga ei nähta võimalust pere loomiseks. Eesmärgiks seatud haritus viib sellisel juhul riigi väljasuremiseeni, sest lähendab olukorrale, kus muu maailm omandatud haridust rohkem hindab ning ka sellealast väarikat tööd pakub.

Tol samal päeval juba saabunud trammis istudes mõtlesin, kas seesama kerjusnaine seal ülikooli ees vaatab kadeda pilguga neid, kes selle asutuse udest sisse-välja käivad, ning mõtleb, et oleks ta ometi omal ajal õppimisele suuremat tähelepanu pööranud. Või palju on neid inimesi, kes seda kodutut silmitsedes mõtlevad: „Hea, et mul niigi hästi läks ja mul vähemalt mingigi töökoht olemas on.“ Haritus on tänapäevane eesmärk, justkui sisse süstitud sünnihetkest peale, kuid kas see meid ka tegelikkuses soovitud sihtideni viib, on Eesti riigi praeguse valitud suuna puhul kaheldav.

Kes otsustab minu tuleviku üle ehk miks ma enam ajalehti ei loe?

Olen tulevane gümnaasiumilõpetaja ning minu ees seisab kaks metafoorilist ust. Esimese ukse vahelt paistab imeline reaalteaduste maailm, kuid millegipärast seisán teisele uksele lähemal. Nagu väike laps, kes ei julge suve alguses varvast vette kasta, seisán seal ning mõtlen: miks see suur soov uksest sisse kiigata mind nii väga hirmutab?

Viimasel ajal on meedias üsna palju arvamslugusid ja sõnavõtte sellest, missuguse hariduse suunas tulevased gümnaasiumilõpetajad oma pilgud peaksid pöörama. On räägitud ja kirjutatud nii sellest, et ülikool pole kõigile, kui ka teatud erialadest, mida õppima minnes ei ole noor kasulik ei riigile ega ka iseendale. Kuna elame info ja teaduse kõrgajastul, on eriti hinnas sellega seotud erialad ning kui head palka tahta, siis näiteks filosoofiateaduskonnast tuleks suure kaarega mööda minna.

Kõigepealt pean selgitama, et nõustun täielikult väitega, et ülikool ei ole kõigi jaoks. On olemas inimesi, kes naudivad rohkem arutlemist ning loovat tööd, samas on ka neid, kes sellest absoluutselt ei huvitu ning leiavad rahulolu praktilistest ülesannetest. See aga ei tähenda, et kõigil ei peaks olema soovi korral võimalust seda enda jaoks välja uurida, kas ülikool on nende jaoks või ei. Ka ei suuda ma nõustuda väitega, et tasuta kõrgharidus viib Eesti haridustaseme alla. Pigem mõjutab hariduse kvaliteeti see, et enamik Eesti noori ei tee oma valikuid enda individuaalseid soove ja eeldusi arvesse võttes, vaid lähtub sellest, mida on talle elu jooksul sisendatud. Ja valdavalt on see seisukoht, et kui ülikooli ei lähe, siis tulevikku pole. Nii jagatakse diplomeid ja kraade tihtipeale õpilastele, keda õpitud eriala isegi mitte ei kõida.

Veel paneb mind muretsema viimasel ajal väga laialt levinud arvamus, et riigile on vaja siiski suures osas vaid reaalteadusi õppivaid noori. Pidevalt hakkavad silma arvamuskirjutused, mis on kõik ühe ja sama sõnumiga. Väidetavalt pole mõtet minna õppima eriala, mis ei ole kuidagi seotud reaalteadustega. See polevat esiteks kasulik riigile ja seda õppides tulevikus äraelamist tagavat palka saada on lootusetu. Selle peale tahaksin küsida, kas me soovime riiki, mis on täis kehvasid ja kiretuid teadlasi ning insenere, või toimivat riiki, kus inimesed spetsialiseeruvad aladele, milles nad kõige osavamad on. Julgen arvata, et meedia mõjutusel on

paljud tulevased ajaloo-, kunsti- või religioonihuvilised tudengid oma erialavalikus kahtlema hakanud. Mina igatahes olen.

Samas ma ka mõistan, et riigi tulevik, palk ning äraelamine on kõik väga olulised aspektid, mida tuleks erialavalikut tehes arvesse võtta. Loomulikult ei ole üks toimiv riik täis ainult filosoofe. Sellepärast leiangi, et järjekordselt on õpilastele sisendatud natuke väära mõtlemist. Tegelikult peab tõdema, et seda, kas noorte eriala- või koolivalik on õige, saavad otsustada vaid nemad ise, sest need valikud mõjutavad eelkõige valija enda elu. Iseenda parimatest oskustest lähtudes tehtud otsus on sageli siiski õige ja isegi kui pole, siis on alati võimalik seda muuta. Ühegi riigi majandus pole veel kokku kukkunud seetõttu, et üks inimene teeb oma tuleviku osas vale otsuse. Samas on aga ühe noore jaoks valik, kes temast tulevikus saab, üks tähtsamaid elu jooksul.

Perspektiivikas on minna õppima ühiskonna poolt soositud eriala. See tagab kindla töökoha, hea palga ning väidetavalt muu polegi siis enam nii oluline. Millegipärast on levinud arvamus, et täisväärtuslikuks eluks pole rohkem vaja kui head palka, autot ja elamispiinda. Kuid oleme unustanud, et inimene kui emotsionaalne olevus vajab siiski ka midagi rohkemat. – salapärase õnne ja rahu, mis tekib armastatud tööd tehes, hoolimata palga numbrist.

Ei ole väga lihtne minna ühiskonna soosingutega vastuollu, kuid vahel tuleb kõrvad ja silmad sulgeda ning jälgida oma sisemist vaistu. Hoolimata meedia survest, on tarvis otsida vastuseid hoopis enda seest. Nii ma teengi: panen silmad kinni ja astun intuitsiooni järgi sisse teisest uksest. Pealegi on veel aega oma valikut muuta, kuid jätan julgelt selle otsuse ainult iseenda teha.

Akadeemiline kõrgharidus pärsib Eesti majandust

Enamik tänapäeva arenenud riikide valitsusi, kaasa arvatud Eestis, viib ellu kõrgharidusreforme, mis põhinevad eeldusel, et väljakujunenud infoühiskonna jätkusuutlikkuse tagamiseks on kõige olulisem kõrgharitud inimeste osakaal kogurahvastikus. Viimasel ajal on see Eestis muutunud justkui kinnisideeks, mida erinevad poliitikud oma sõnade ja tegudega rahvale järjepidevalt sisendavad. Sealjuures peetakse vajalikuks eelkõige akadeemilist, mitte rakenduslikku kõrgharidust omandavate tudengite kvantiteedi kasvu. Kuid kas selline poliitika ka tegelikult riigi majanduslikule õitsengule viib?

Hoolimata sellest, et kõrgharidus on oluliselt rohkem spetsialiseerunud konkreetsele valdkonnale kui keskharidus, rääkimata põhiharidusest, pole siiski suur osa kõrgkoolis omandatavast intellektuaalsest kapitalist edasi kantav tööturule. Humanitaaralad, nagu ajalugu, filosoofia ja erinevad keeled, on vaid mõned näited erialadest, kus omandatud teadmisi on äärmiselt raske mingis konkreetses valdkonnas produktiivselt rakendada. Kuid mõnevõrra üllatavam on see, et isegi olulisemalt kitsamates reaavaldkondades omandatakse üsna vähe teadmisi, mis tulevad väljaspool ülikooliruumi kasuks. Näiteks informaatikat tudeerima asunud inimene peab Tartu Ülikoolis õppima ebaoproportsionaalselt palju matemaatikat, mis üldjuhul keskmise tarkvaraarendaja igapäevasesse töösse vähimalgi määral edasi ei kandu.

Lisaks sellele, et ülikoolid õpetavad oskusi, mis tööturul sageli isegi kaudset rakendust ei leia, peaks hariduselu reformides arvestama ka sellega, et tänapäeva infoühiskonnas on järjest vähem töid, mis üldse mingit intellektuaalset vilumust eeldavad. Kuna tootmine muutub järjest produktiivsemaks, luuakse üha rohkem minimaalseid oskusi nõudvaid töökohti juurde teenindussektoris, spetsiifilisemalt eelkõige koristus- ja toitlustusettevõtetesse. Veelgi enam, töökohad, mis on traditsiooniliselt nõudnud üsna suurt teadmistepagasit, on tänapäeval tehnika arenedes muutunud keerukuselt üsna triviaalseteks, kuna järjest rohkem tööd teevad ära masinad. Näitena sobib siinkohal tuua autotööstused, mis varem nõudsid inimestelt arvestatavaid oskusi, kuid mis tänapäeval on peaaegu täielikult automatiseeritud.

Loomulikult võib vastukaaluks väita, et kuigi keskmine inimene peab omandama vähem konkreetseid tehnilisi oskusi kui varem, nõuab järjest keerulisema tehnika ehitamine siiski laialdasi teadmisi ning seetõttu on ülikoolihariduse

propageerimine igati õigustatud. Suurem hulk õpilasi ülikoolis tagab üsna loomulikult suurema hulga produktiivseid töötajaid teadmistepõhises majandusvaldkonnades. Mõistagi, oleks ülimalt küüniline väita, et kõrgemad õppeasutused ei arenda oma õpilaste praktilisi oskusi absoluutselt, kuid tuleb tõdeda, et ülikoolis õppimise alternatiivkulu on liialt suur. See, et miski inimest arendab, ei tähenda ilmtingimata, et see konkreetne progressiivne tegevus oleks optimaalne. Kuid lisaks sellele on ülikooliharidusel veel teinegi varjupool, mis tuleb välja, kui analüüsida selle lähiajaloolist rakendust.

Paljud töökohad nõuavad üldisi oskusi või omadusi, näiteks enesedistsipliini ja otsustamisjulgust- ja kiirust, kusjuures vajalikud spetsiifilisemad üksikasjad õpitakse töö käigus. Tegelikult polegi kõrgharidus ise kunagi „tootnud“ kõrgete vaimsete oskustega töötajaid, vaid sel on olnud pigem filtreeriv funktsioon. Ajal, mil kõrgharidus oli kõigile kättesaadatu, kui standardid olid kõrgemad, tegid ettevõtete värbamisosakonnad valikuid eeldusel, et inimene, kes on läbinud ülikoolitee, oskab ennast paremini distsiplineerida, kohaneb kiiremini muutustega ning on laialdasema üldise teadmispagasiga kui tema eakaaslane, kes on jätnud haridustee pärast keskkooli pooleli. Kuid kuna riigid hakkasid järjest rohkem noori kodanikke toetama, et nad saaksid õpinguid jätkata ülikoolis, on selline võrdlusmeetod kaotanud ajapikku oma aktuaalsuse. Kõrgharitud inimeste kontingent on kasvanud niivõrd suureks, et ülikooli lõpetamine on muutunud töökohale kandideerimisel juba hädavajalikuks tingimuseks. Aga samas otsib järjest rohkem tööandjaid nüüd kandidaadilt ka praktilisi oskusi, mitte vaid lihtsalt kõrgharidusdiplomit. Paraku tundub, et paljude riikide valitsused, ka Eesti, pole sellest veel aru saanud.

Tänapäeva ühiskonnad panustavad liialt palju akadeemilisele kõrgharidusele. Hetkel praktiseeritav hariduspoliitika kulutab asjatutult riigi finantsressurse ning ammendab meie olulisemat vara – intelligentset ja teotahtelist noorsugu. Ei ole mõtet unistada innovatsioonist, kui saadame kõrgkoolidest tööturule ebakompetentsed, tegelikust elust vähe teadvad noored, kes ei suuda konkureerida konkreetseid praktilisi oskusi omavate võõrtöölistega. Arvan, et jätkusuutliku majandusliku kasvu tagamiseks peaks põhiohk olema rakenduslikul kõrgharidusel, kusjuures akadeemiliste ülikoolide sisseastumislävendit oleks vaja drastiliselt tõsta.

Minu inimesed, minu rahvas, minu seltskond

Kõne 14. märtsil emakeelepäeva kogunemisel Jõgevamaa Gümnaasiumis

Tere, minu kallid kaaslased! Kas olete endalt kunagi küsinud, mis teeb minust selle, kes ma oleme. Mis teeb minust sinist, musta ja valget südames kandva inimese? Miks ma olen see, kes ma olen. Miks just mina saan elada sellel ilusal õitseval vabadusajastul, mille eest minu esivanemad surid? Nad võitlesid, et meie saaksime uhkusega maailmale öelda: “Meie oleme vabad, meie oleme eestlased!”. Ja me peame nüüd endalt küsima, kuidas olla eestlane. Kas istume, käed rüpes“, ja naudime vabadust?

Meid kõiki ühendab meie esivanemate vabadusiha, meid ühendab meie praegune vabadus, meie riigi hümn, meie sarnane mõtteviis. Aga on midagi, mis kerkin neist ühendavatest teguritest esile. See on midagi, mis teeb meid väikerahvana eriliseks ja suureks. See on midagi, mis on aidanud meil üle elada kõik rasked ajad, see on aidanud meid taandumisteel. See, mu kallid kaaslased, on meie üks ja ainus EESTI KEEL.

Keel on midagi, mis toob kokku sind, mind, meid kõiki. Anna keelele viis ja tekib kooskõla, harmoonia, mida ei murra ükski rõhuja ega ükski anastaja. Meie imelisele emakeelele anti viisid ja esimest korda kõlasid need laulupeol aastal 1869 Tartus. Kõlas kaks eestikeelset laulu. See ei olnud küll palju, aga sellest piisas, et kaua pimeduses olnud rahvas äratada. Sealt sai alguse meie kultuurilise talveune lõpp. Meie esiisad võtsid Eesti viisid, põimisid need ühte eesti keelega, äratasid massid, luues traditsioonid ja lõpuks lauldi end vabaks punasest vanglast. Tänu kõigele sellele saime meie sündida niisugusesse olevikku, kus õitseb vaba eesti. Minul ja minu põlvkonnakaaslastel on sünnipärane kohustus kaitsta oma eesti keelt. Me peame kaitsma keelt, mis meid seob, peame kaitsma keelt, mis meid, eestlasi, defineerib ja mis on meie sisse kirjutatud. Ilma oma keeleta ei oleks me eestlased. Kaitskem, armastagem, hoidkem oma keelt, eesti meelt ja isamaa vaimu!

Kui suur on isamaa?

Kõne C.R. Jakobsoni nimelisel kõnevõistlusel Tormas

Lugupeetud kohalviibijad!

Täna soovin ma Teie ees püstitada küsimuse, kui suur on isamaa, ja pakkuda sellele vastuse, nagu mina seda näen. Isamaad võib mõõta pindala ruutkilomeetrites, võib mõõta rahvuslikus rikkuses, võib mõõta maa- ja merepiiri pikkuses, laskemoonatagavarade kogutonnides. Nii ka tavaliselt tehakse ja kindlasti on selle mõõtmise tulemus õige. Samas arvan mina, et käegakatsutav isamaa, mida on võimalik mõõta SI-süsteemis kilogrammide ja meetritega, on siiski kõigest maa, füüsiline materia, mis omandab väärtuse üksnes inimese silmis ja tema enda sisemise maailmanägemise kaudu. See, et tegemist on isamaaga, tuleb inimese seest ja üksnes seal saab mõõta isamaa suurust.

Kui suur on isamaa? Mõõtmatu. Temas on kõike: headust, lootust, valgust, tema mõjusfäär katab meid üleni: jalatallast pealaeni välja. Isamaas on pühadust. Isamaa on ühe inimese jaoks – minu jaoks – kes seda sõna mõistab, usub ja tunneb, midagi puhast, rüvetamatut ja samas kaitsmisväärset. Selline puhtus, mis käib kaasas minu „isamaaga“, on püha. Seda ei tohiks rikkuda ühegi teoga. Nii suur ongi isamaa.

Minu sisemine isamaa on mõõtmatu ja headust, lootust ning valgust täis. Ja see väljendub armastuses ühe päriselt olemasoleva asja vastu. See on Eesti. Minu sünnimaa, kodumaa, ja isamaa. Maa, mis asub põhjapoolkeral Läänemere ääres. See on see maa, millele ma annan kogu selle jõu, mida ma oma sisemises isamaas leian ja hindan.

Meie, mina ja minu eakaaslased, oleme harjunud heaga. Hea eluga maal, mis on turvaline, maal, kus on hea elada. Meil pole aimu, mis saaks, kui head ei oleks. Raskuste ja ohu puudumisega on harjunud paljud tänapäeva noored, kes on puhtad kurjast, tapatalgutest. Muidugi on meile, noortele, jutustatud sellest, mis toimus siis, kui hea elu kätte võideti ja üles ehitati, kuid sellest ei

piisa, et seda raskust ja ohtu tunnetada. Sellest ei piisa, et tunnetada suure isamaa tähtsust me sees ja ümber, Eestimaa täielikku väärtust me jalgade all.

Kas meie, tänapäeva noored, mõistame, kui suur on isamaa? Kas hindame seda, mis meie esivanemad on Eesti eest ohverdanud ja mõistame, et oleme selle saanud laenuks tulevastelt põlveldelt? Ma arvan, et ehkki me täielikult ei mõista, saame siiski aru. Meie sisemine mõõtmatu isamaa annab meile sellest aimu ja seda eriti siis, kui olukord muutub keeruliseks. Rasketel hetkedel, mil me tunnetame, et meie Eestimaad on ähvardamas oht, tunnetame selle väärtust. Eestimaa on meie olevik ja tulevik, pind, mis kannab meie vaadet tulevikku, sihtmärk silmade ees. Miks peaks siis keegi tahtma seda kaotada? Panna kinni tunneli uks, mille poole juba aastaid oleme püüelnud?

Ma arvan, et seda tunnetavad siiski kõige rohkem inimesed, kes on kogenud minevikku ja meie, tänapäeva noorte puhul, kehtib kahjuks ütlus, et asja väärtust tunnend alles siis, kui oled selle kaotanud. Ma tean, et keegi ei saa minult võtta minu isamaad, sest see on minu oma ja minu sees. Ma tean, et keegi saab minult ära võtta Eesti, mis on minu käegakatsutav, maa- ja merepiiri ning rahvusliku rikkusega kodumaa. Ja kuna Eesti on see, mida ma enese sees pean oma isamaaks, siis pean seda iga hinna eest hoidma.

Siin ongi minu üleskutse: Kaitskem seda, mis on armas ja kallid. Hooligem oma perest ja sõpradest ning oma ilusast Eestist – isamaast!

Koolipere

Õpetajad, töötajad

Margit Alliksaar
Terje Domaškin
Nele Graverson
Merge Ivask
Anne Jaama
Marika Järvet
Erko Jäär
Maive Kase
Tiina Kask
Neeme Katt
Andra Kirna
Marge Luhamaa
Ülle Lääne
Eevi Mootse
Toomas Muru
Vello Mägi
Tiit Naarits

Maarika Nahkur
Viktor Nõmm
Maret Oja
Merle Ojamets
Urve Olesk
Kristiina Orm
Silja Piir
Riina Reimand
Helle Roop
Annika Rüütli
Lianne Saage-Vahur
Rita Sildnik
Ulvi Tiisler
Maire Tuimets
Veronika Uusna
Ljudmila Vahtla
Rainer Võsaste

Merilin Antonov
 Liisbeth Kallis
 Stenver Kleimann-Leimann
 Kaspar Kütt
 Lauri Leiten
 Jaagup Liivamägi
 Hanna Kristiina Lääne
 Maris Meos
 Kristi Mändoja
 Alver Noormägi
 Jane-Ly Pavlov
 Rait Pindis
 Mari-Liis Päären

Martin Roos
 Hannes Saariste
 Anne-Mai Sonn
 Risto Šštukert
 Karl-Kristjan Taniloo
 Brit Truuts
 Robin Tulp
 Johanna Maria Vilgats
 Victoria Wilkes

Kassijuhatajad:
 Maive Kase
 Veronika Uusna

Jõgevamaa Gümnaasium september 2013

Kätlin Beilmann
 Marianne Dengo
 Raido Everest
 Hanna-Riin Guske
 Triin Kaaver
 Elerin Kase
 Oksana Kavetski
 Ronald Kiipus
 Kermo Kiisler
 Sigrid Laurikainen
 Silva Lill
 Kristo Lillepärg
 Siim-Sander Lööke
 Ragnar Major
 Andro Margens
 Kadri Mehide

Raiko Miku
 Diana Milinevitš
 Urmo Olesk
 Taavi Pint
 Markus Päll
 Joel Püss
 Mari Sildnik
 Reigo Sirel
 Kättri-Avelin Säärits
 Kairi Tamm
 Taavi Voolaid

Kassijuhatajad:

Ulvi Tiisler
 Riina Reimand

Erki Ant
Geelia Arula
Mariann Aunpuu
Stina Heinola
Kerly Järv
Helina Kalev
Kristi Kreek
Reelika Laredei
Mattias Mangus
Marleen Margens
Mario Mikhelson
Kätleen Noormägi
Karli Rihma
Stella Saar
Sigmar Saar

Sten Saareleht
Annete Sikora
Tanmar Sirel
Rainer Tilk
Martin Traks
Anette Uiga
Mirko Uueda
Jaanus Vaabla
Annetta Vohla
Rauno Vöormann

Kassijuhatajad:
Merle Ojamets
Helle Roop

11.kl

Aleksander Andrejev
Karl Lennard Grauen
Jürgen Hiljurand
Brigitta Jõgi
Cleopatra Kapp
Kevin Keek
Kätlin Krepkova
Kristian Käresk
Kristi Liin
Mariliis Lindsalu

Annika Maksimov
Hans Kristjan Nurmik
Joosep Oja
Mai Oja
Kristiina Pamberg
Remo Roosipõld
Rain Tarkusep

Kassijuhataja:
Rita Sildnik

Andero Heinola
 Juho Ikkonen
 Keio Johanson
 Renata Johanson
 Laura Jõgeda
 Anna Kangor
 Anna Katt
 Aleksander Kirna
 Gaia Kruuleht
 Kristo Lepp
 Liisa Lõhmus
 Ruth Nael

Vitali Nikolajev
 Kaidi Paas
 Kristin Pedosk
 Laura Puusepp
 Andra Pöder
 Meeri Rahn
 Artur Rehi
 Risto Rumask
 Laura Saarmann
 Viktor Smoljar
 Martin Sumla
 Jaanis Talpsepp
 Karmen Tamm

Marek Tammeväli
 Siim Tolmusk
 Marilyn Traks
 Tauri Treial
 Eliise-Rosalinda Ude
 Joel Uueküla
 Erik Vadi
 Kasper Valliste
 Ragnar Öunapuu

Kassijuhatajad:
 Maret Oja
 Ljudmila Vahtla

Jõgevamaa Gümnaasium september 2013

Ossy Aas
 Marge Aru
 Andre Halling
 Elina Hellat
 Kristiin Kesamaa
 Mari-Liis Kiis
 Sandra Kuusk
 Karolin Küngas
 Maren Lindepuu
 Gertrud Luik
 Maarja Mangus
 Aneta Claudia Marttila
 Taivo Pärnamets

Marie Roos
 Rando Rätsep
 Reilika Saar
 Sirli Saarik
 Anastassia Sassova
 Laura Sikora
 Age-Liis Venno
 Lauri Voojärv

Kassijuhatajad:

Silja Piir
 Annika Rütli

Arles Karv
Katja Kolpakova
Kätlin Kuusk
Timo Meitus
Ivor Piir
Aleks Post
Karl Sobak
Erki Teder
Indrek Tökke
Gert Vaikmäe

Kassijuhatajad:

Urve Olesk
Neeme Katt

Andreas Aasmäe
 Andra Aus
 Cristin Kallo
 Gristel Kalm
 Birgit Koll
 Kaili Komp
 Siim Lani
 Sander Lehtme
 Kadri Lepp
 Henna Lippur
 Karl Luga
 Ilmar Lõhmus
 Indrek Lääne

Hille Malm
 Aileli Masing
 Kelly Meesak
 Aureelia Mitt
 Jesse-Karel Ottmann
 Liina Paalits
 Liis Paalits
 Kaari Perm
 Janus Pinka
 Laura Pint
 Kätlin Raudsepp
 Marleen Reimets
 Romet Selgis

Sten Sootla
 Simmo Säärits
 Aile Tomson
 Sven Uue
 Tõnis Vaht
 Merili Vipper
 Kaspar Virkus

Kassijuhatajad:
 Ülle Lääne
 Rainer Vösaste

Jõgevamaa Gümnaasium september 2013

Ardi Hääl
 Brita Paluoja
 Carina-Claudia Paas
 Christyn-Anelle Liblik
 Cärol Päären
 Evelin Laks
 Grete Ots
 Kaarel Vandler
 Kadri Allas
 Kaidi Ind
 Kaisa Ets
 Karina Sula
 Kersti Vahtre
 Kertu Kalme
 Kristo Kiisler

Kristo Lall
 Kädi Sirel
 Külliki Tolmusk
 Liisbet Kuzenko
 Maarja-Liis Vaikmäe
 Markkus Metsmees
 Marleen Petersell
 Sander Lillo
 Sten Suurmäe
 Taisi Tammur

Kassijuhatajad:
 Merge Ivask
 Tiit Naarits

Jõgevamaa Gümnaasiumi 1. lend

12. klass

Kätlin e KÄTZ

on tore, ilus ja sportlik tüdruk. Tegeleb suusatamisega ja tahab tulevikus olümpiale jõuda. Lisaks sellele käib ta veel jõusaalis. Nende tegevuste kõrvalt jääb tal aega ka kaaslastele, kellele ta on naljakas ja usaldusväärne sõber. Saab väga hästi läbi Katjaga. Muidu vaikne, aga kui vaja, julgeb oma sõna maksma panna. Rühmatöodes mõtleb palju kaasa ja oskab erinevatel teemadel arutleda. Lisaks sellele kõigele jääb Kätlin meelde vägevate tätoveeringutega.

Katja e KATZ

on vaikne ja sõbralik tüdruk. Ta on klassi üks paremaid õpilasi. Eriti hästi oskab reaalaaineid, matemaatikas ja füüsikas on väga nutikas. Loeb palju raamatuid. Ei möödu tundigi, kui tema naer klassis ei kostuks. See on meeldejääv ja teeb teiste tuju rõõmsaks. Pinginaabrina on abivalmis ja hooliv. Katjat saab usaldada ja tema peale saab alati loota.

Ivor e IFF

on jutukas ja hea huumorisoonega. Vahelduseks viskab ikka mõne hea, muigama paneva killu. Tema sõprust on igati tunda. Ivor on täiskasvanuliku mõtlemisega ja huvitub poliitikast. Väga musikaalne, laulab palju ja esineb erinevatel üritustel. Lisaks tegeleb veel rahvatantsuga, vahel mängib trumme, vahel jalgpalli, kuulub noortekogudesse. Mõnikord paneb oma sõna maksma ja satub õpetajatega vaidlusesse.

Aleks e ALKU

on väga humoorikas ja hea iseloomuga. Aitab alati ja saab kõikidega hästi läbi. Tõeline sõber, temaga ei hakka kunagi igav ja tema peale saab alati kindel olla. Igati vägev vend, tantsuplatsi jumal ja peohing. Jagab teistele oma häid mõtteid ja on andekas mitmel alal. Oskab hästi süüa teha ja enda „omletist Aleksi moodi“ on teinud enda firmaroa. Tulevikus tahab saada piloodiks või lennujuhiks.

Timo

on meie klassi autotehnik – lapsest saadik tehnikaga hästi läbi saanud. Küllastab tihti autofoorumeid ja tahab saada autoremondilukksepaks. Muidu jutukas, sõbralik ja tark kutt. Alati on tal olemas oma arvamus, mida ei karda ka teistele avaldada. Klassis on ta kõige vanem ja eks selle võrra ka targem. Tubli ja hea õppeedukusega õpilane.

Gert

on vaikne, tagasihoidlik ja rahulik poiss. Ei räägi palju, aga kui midagi ütleb, siis tavaliselt on see asjakohane ja naljakas. Tubli õpilane ja õpib hästi. Oskab hästi kõike mis on seotud arvutiga ja programmeerimisega. Kõikides reaalainetes väga osav ja andekas. Matemaatika kodused töö on alati tehtud.

Indrek e INTZ

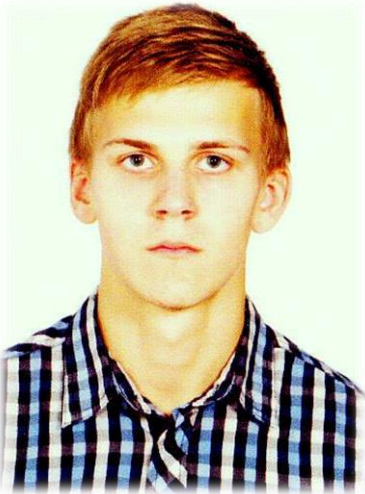
on meie klassi ilus poiss. Oskab hästi joonistada ja on väga normaalne ning abivalmis tüüp. Kuremaa kuurordi kodanik, sõbralik ja vaimukas. Hea sõber, kes teeb alati nalja ja on seltskonnas väga jutukas ning sõbralik. *Fashjoon*-vend, kelle mõttes on ainult naised. Tema "yees" jääb meelde isegi õpetajatele, kõige rohkem Ritale.

Erki e MOOS

on igati muhe tüüp, kõigiga sõbralik ja meie klassi naljavend. Temata on klass enamasti vaikne. Erki viskab kildu, tegeleb saalihokiga, huvitub mootorratastest. Lõi saalihoki MM-il värava. Üks paras pirukas, pakub parimat huumorikooli, mis saaks olla. Temaga juba igav ei hakka. Hea sõber ja kui vaja, aitab alati hädast välja. Erkile meeldib laulda ja ta oskab teha vägevaid tantsusamme. Tundides hoiab alati tuju üleval, isegi matemaatikas integraale õppides.

Karl e SOBAK

on meie suur spordisõber. Muheda jutuga ja väga tark, vahel armastab „juutida“. Üks paremaid ja töökamaid õpilasi, keda kõik õpetajad õpetada tahaksid. Kodused tööd on alati tehtud ja aitab, kui küsitakse. Usaldusväärne ja väga hea sõber. Muidu kõva vend ja temaga saab palju nalja. Kohusetundlikumat inimest annab otsida.

Arles e VUNTS

on meie klassi eestvedaja ja suurim korraldaja, alati nõus ohjad enda kätte võtma. Kui teda poleks, poleks me ilmselt pooltel kooliüritustel osalenud. Ettevõtlik, sõbralik, asjalik, abivalmis ja meeldiva iseloomuga noormees. Sündinud näitleja. Moe- ja disainihuviline. Talle meeldib *fashjoon*. Temaga saab alati palju nalja. Juba neljandas klassis vunts kasvas, sellest ka hüüdnimi. Teab peast kõiki eesti laule. Tegeleb alati saja erineva asjaga.

Jõgevamaa Gümnaasiumi 1. lend

12.a klass

Birgit

on tubli kergejõustiklane, kellele on spordihimu juba geenidega kaasa antud. Peale selle huvitab teda ka keskkond. Birgitit võib alati näha naeratades ringi kõndimas, telefon kõrva ääres. Lehvivate lakkis juustega neiu, kes teeb imemaitsvaid šokolaadi-banaani muffineid. Vajadusel oskab enda eest väga hästi seista ning teab, mida elult tahab.

Kätlin

on väga rõõmsameelne neiu, räägib vaikselt. Temast kiirgab siirust ja positiivset energiat. Raamatute arv, mis Kätlin põhikoolis tundide ajal läbi lugenud, on ilmselt võrreldav mõne inimese terve elu jooksul loetud raamatute arvuga. Koolis on ta tagasihoidlik ning põhiliselt Birgiti, Kaili ja Gristeli seltskonnas, kuid reedestel õhtutundidel võib teda leida Saksa pubis pidutsemas.

Tõnis

on vaikne ja pikaldase mõtlemisega noormees, kes meenutab tõsist maameest. Töökas ning tubli ajaloolane. Tark poiss, kes suudab mälumängus ka kõige nõrgemad võistkonnad võitjateks tuua. Teinekord tundub, et Tõnis elaks justkui omas mullis, kuid tegelikult on klassikaaslaste jaoks olemas: alati abivalmis ja mõistab nalja.

Henna

on meie klassi kõige pisem tüdruk, kelle väikeses peas on väga palju tarkust. Oskab hästi matemaatikat, keemiat, inglise keelt ja ka kõiki muid aineid. Tundub, et ta on vaikne, kuid kui Hennaga pikemalt rääkima jääda, ei paista lõppu tulevat. Seda teavad vist juba kõik, et Henna parim sõbranna on Kelly, kellega nad vahetundides Candy Crush'i mängivad. See on talle ka sobiv mäng, sest koolis näeb teda tavaliselt vaid magusat söömas. Vaatamata oma pisikesele kasvule sõidab Henna kooli ühe suurima autoga. Hennal on ilusad pikad juuksed ning ta ei puudu tundidest. Eeskujuks kõigile!

Gristel

on vaikne ja usin. Teda tuntakse meie klassis just selle poolest, et teda huvitab kõik, mis on seotud Koreaga. Olgu selleks siis korea keel või poistebändid. Tema lahutamatu kaaslane on pinginaaber Kaili. Gristel on leplik ja rahulik neiu. Aga kes teab, mida ta meie eest saladuses on hoidnud?

Kaili

on väga-väga tark ja abivalmis tüdruk. Suur sõbranna Gristeliga, kellega tal on sarnased huvid. Kontrolltööde ajal on Kaili alatihi esimene, kes püsti tõuseb ja oma töö lauale asetab. Tahvlile kirjutab markeriga niivõrd kiiresti, et teinekord ei jõua peadki tõsta, kui Kailil juba ülesanne lahendatud. Sama kiiresti punub ta ka Birgitile patse ning tal on kõige kohta oma arvamus. Kaili unistab raamatu kirjutamisest ja mõned on tal juba käsil ka. Tema hobideks on fanfiction`ite kirjutamine ning meisterdamine. Kaili on väga hea vestluskaaslane ning igati rõõmus ja tubli neiu. Joonistab imeilusaid pilte.

Hille

on meie klassi kõige omanäolisem tüdruk. Teab kõike, uurib kõike. Väga tark ning töökas, kellel on alati kõik nõutud ülesanded tehtud. Hille teadmiste pagas on väga suur, tänu sellele on ta võitnud ka mitmeid olümpiaade. Meie klassis on ta käinud vaid kaks aastat, oskab jutte rääkida nii Belgiast, toitumisest kui ka muust maailmas toimuvast. Õigekirja võib alati temalt küsida. Hille julgeb alati oma arvamust avaldada.

Janus

peab väga huvitavat blogi ning on tark reaalinetes. „Ma olen eriline!“ ütles Janus, kui bioloogia õpetaja palus, et me end iseloomustaksime. Seda on noormees tõesti. Tal on kõige kohta oma arvamus ning on väga töökas ja nupukas poiss. Januse taskus on alati kaardipakk, et vahetunnis saaks kiiresti mängu alustada. Janus on kadestamisväärselt intelligentne ning omapärane inimene. Tantsib rahvatantsu, mis tuleb tal väga hästi välja.

Kelly

on kohusetundlik ja väga tubli õpilane. Ta on ilus, kenade pikkade kiharatega tüdruk ning talle meeldib kleite kanda. Isegi kui vahel tundub, et Kelly on liiga tõsine, on ta tegelikult väga sõbralik ja tore. Süstemaatiline mõtlemine on Kellyl ilmselt olemas, sest Candy Crushis on ta teistest peajagu ees. Ta tantsib hästi ning joonistab veel paremini. Kodused tööd on alati tehtud ning vahel isegi rohkem, kui oli palutud. Teeb kõike väga korralikult ja pühendunult.

Romet

Romka, Komeet, Komeetos, Komka, Rommi, Kommi - heal lapsel mitu nime. Nii ka meie klassi kõige pikemal poisil Rometil, kes on tubli spordipoiss. Matemaatika talle ei meeldi, kuid kui ennast käsile võtab, ületab ka kõige kõrgema kalju. Kui kedagi hinne „kolm“ õnnelikuks on teinud, siis on see Romet, tema rõõmustav „Jessss!“ on aeg-ajalt ikka üle klassi kostunud. Kui klass peab tegema filmi, kus tegelasteks armastajapaar, siis Romet on ikka naisena peaosas. Romet on väga sõbralik ja üritab igas olukorras optimistlikuks jääda.

Aileli

on tasakaalukas, veidi äkilise ütlemisega tüdruk, kes teab, mida tahab. Võtab julgelt sõna terve klassi eest, et kõigi heaolu kaitsta. Tal on omapärane, kohati pisut õel huumorimeel, kuid aeg-ajalt sobivad tema ütlemised suurepäraselt konteksti. Väga sihikindel, hooliv – jagab oma matemaatikaülesandeid ja teadmisi ka klassikaaslastega. Vahepeal tundub, et ta tahab saada õpetajaks, sest kui keegi on hädas, siis aitab ta alati meeleldi, olgu selleks siis koolipäev või hoopis nädalavahetus. Võib uhkelt öelda, et Aileli on meie klassi ema Teresa.

Sven

on klassivend, kes suudab alati tuju üleval hoida ja ei muretse tühiste asjade pärast. Algselt tundub ülbe, kuid see on vaid suitsukate. Tihti itsitab ja võib kohati olla lapsik, kuid kui on vaja, siis hoopis asjalik. Ta oskab enda eest seista. Oma arvamust avaldada ta ei pelga. Veidi on Svenil tundides „paha poisi“ imago. Koolitöid teeb ta nii palju, kui vajalikuks peab, ning vahel tähendab see mitte üldse tegemist. Tubli õpilane on ta siiski, ning vahel teeb ta kodutööd lausa mitu päeva ette ära. Sven on väga andekas – mängib erinevaid pille, joonistab ja laulab hästi ning on tubli sportlane. Kaardipakk on tal alati kotis, et enda kaaslastega üks tasavägine mäng teha.

Sander

sõnadega võlgu ei jää ja julgeb alati oma vankumatud seisukohad kõva häälega välja öelda. Räägib Simmoga alatasa spordist ning nad on lausa nii lahutatamatud, et Sandrit on nimetatud „Simmo küljeluuks”. Alguses jätab ta karmi kuti mulje, kuid tegelikkuses hoolib ta oma sõpradest väga. Sander on klassis irooniliste ja satiiriliste naljade viskaja ning suudab pea igapäevaselt klassi oma naljadega naerma panna. Üks tema meeldejäävamaid nalju: „100 meetri aega peab kalendriga mõõtma.” Ta on kunagine krossisõitja ning praegune saalihoki lootus. Sander suudab alati asjad edukalt enda järgi seada.

Simmo

on klassi naljanina, kellel on ikka varuks võtta mingi naljakas paikapidav ütlus ka kriisiolukorras. Tema ütlused on alati meeldejäädavad ning pakuvad hiljemgi meenutades kõvasti nalja. Tema ulatuslikud sporditeadmised ja huvi ajaloo vastu käivad käsikäes ning tänu nendele on klass võitnud nii mõnegi viktoriini. Ta on ilmselt klassi kõige kohusetundlikum poiss, sest koolist ei puudu ta peaaegu kunagi. Hoiab alati positiivset meelt ja ei lase tujul langeda ka hädaolukordades. On suhtumisega: „Kui praegu ei õnnestu, siis teisel korral ikka!”. Nii mõnigi ennustab talle head tulevikku, on täiesti võimalik, et tegu on tulevase ärimehega.

Kaspar

on noormees, kellest on kohati raske aru saada. Ta hea tuju võib hetkega vastupidiseks muutuda. Tundub alati väsinud ja koolis käib siis, kui tuju tuleb. Koolikella helin teda ei heiduta ja kooli jõuab ta ikka tavaliselt hiljem. Koos Aileliga suudavad vestlusi pööraselt naljakateks, kohati ajuvabadeks muuta. Kui Kasparit tundma õppida, siis on ta heasüdamlik sõber, kes on väga hooliv. Hea sportlane, kes saab tihti vigastada. Klassi parim vene keele oskaja.

Andreas

on klassikaaslane, kes on aja jooksul üha seltskondlikumaks muutunud. Selle noormehena võib kergesti tüli tekkida, kuna üheks tema meelistegevuseks on vaidlemine. Lisaks vaidlemisele meeldib talle trumme mängida ning on selles ka väga andekas. Vahel pakub teistele nalja, kui ta asjadest hiljem aru saab. Andreas on hea sõber, kes vajadusel tuge pakub. Pärast gümnaasiumi lõpetamist on tal plaanis välismaale eneseteostusvõimalusi otsima minna.

Merili

võib tunduda esmapilgul tagasihoidlik või koguni ülbe, kuid tegelikkuses on ta tore neiu, kes ei karda oma arvamust avaldada. Merili on küll blond, kuid blondiiniks saab teda kutsuda harva, sest ta on väga tark ja nupukas. See on vist ka põhjuseks, miks ta poistega kaardimängus nõnda osav on. Merili pole mingi kuivik – Kaariga tundides naljatamine on lausa igapäevane „teema“. Tal on hea huumorisoon. Peale kõige muu on Merilil ka suurepärase stiilitunnetus. Kui teda lähemalt tundma õppida, on ta väga usaldusväärne. Temalt võib tulevikus oodata suuri tegusid.

Kaari

on tüdruk, kes suudab end maksma panna ja ei lase endale kunagi pähe istuda. Julgeb välja öelda nii enda arvamuse kui ka teiste ütlemata jäänud mõtteid. Vahel võib tema otsekoheus lausa pahviks lüüa. Tundides veedab ta aega oma iPhone'is või raamatuid lugedes ning lustakalt üle klassi kostuvad naerupahvakad kuuluvad ka tavaliselt Kaarile, just selle järgi ta klassile kõige paremini meelde jääbki. Kaarile meeldib väga sporti teha, huvitub majandusest ning samuti on tema elus tähtsal kohal mood. On klassi iluguru ning Stiilne võiks olla tema keskmine nimi. Ilmselgelt meeldib sellisele säravale isiksusele olla ka tähelepanu keskpunktis.

Laura

on teotahteline ja enesekindel aktivist, kellel on alati käsil mõne ürituse korraldamine või muu asjaajamine. Tulevikus võib temast hea poliitik saada, kuna tegeleb juba praegu tähtsate probleemidega. Vahel tundub, et ta lihtsalt ei oska pakkumistele “ei” öelda. Siiski jääb tal aega üle ka näitlemiseks, mis tuleb suurepäraselt välja. Nimelt on Laura oma koha Liblikapüüdjas auga ära teeninud. Laura on väga loominguine, mingil ajal käis ta, lambipirn kaelas, ringi. Tihti võib näha teda mõtlikult kaugusesse vaatamas. Ehk kujutab ta siis ette, et ka temal on vaba aega?

Aile

pakatab rõõmust, muutes oma säraga ka teistel tuju heaks. Kui keegi abi küsib, siis on ta alati nõus aitama ning seejuures püsib väga kannatlikuna, kui kaaslane aru ei saa. Aile on ka väga omapärase iseloomuga ning kohati salakaval, kunagi ei tea, millal ta sinust oma tahvelarvutiga pilti võib teha. Candy Crush'i mängimise kõrvalt jääb tal aega ka raamatuid lugeda ning vanu filme vaadata.

Jesse

(tuntud ka kui Jessica ja Jäpe) on väike poiss suure isuga, kes sööb peaaegu igal enda jaoks sobival võimalusel. Kümnes klassis käis ta kodus pelmeene söömas ja jäi pidevalt tundi hiljaks. Nüüd käib ta kohvikus saiakesi ostmas ning kui ta neid just tundide ajal ei söö, on õpetajatel suur oht neile peale astuda, sest oma söögikraami hoiab ta põrandal. Vahel on pedagoogidel temaga raskusi, sest kui Jesse millestki aru ei saa, siis pommitab ta neid oma tüütute küsimustega. Sellest on kujunenud ka ütlus: "Kesse-kesse, ikka Jesse!". Aga kui õpetajad tehnikaga hädas on, ruttab tema alati appi, seega on ta väga vastutulelik noormees ning tema kaudu saab ka eBayst kaupa tellida. Kunagi mängis trompetit, kuid nüüd tegeleb taipoksiga,

milles tema võit on 100% kindel.

Liina

on väga positiivse olekuga armas tüdruk, kes salamisi austab Miley't. Nii nagu Liisile, meeldib ka talle tohutult tantsimine. Vaatamata tema tagasihoidlikkusele ning tasasusele, on tal alati olulistes asjades oma arvamus, mida ta aga ei kipu kõigile avaldama. Liinale meeldib väga süüa teha, õmmelda, sarju vaadata ja unistada.

Liis

on vaikne tüdruk, kelle nägu on alati naerul. Lisaks spordile on tema huviks tantsimine, mis tuleb tal imehästi välja! Liisil on ka kaksikõde Liina, kellega teda alatihti segamini aetakse – õpetajate poolt muidugi. Peale musklite kasvatamise unistab ta ka juba omaette elamisest.

Andra

on alati juba kaugelt tulles kuulda, sest kui ööbik käib ta lauldes ringi. Ühestki tema päevast ei puudu naer, kuid vahel võib see olla petlik. Oma kurba poolt üritab ta teiste eest varjata. Lisaks laulmisele, laulude kirjutamisele ja „liblikate püüdmisele“ tegeleb Andra veel umbes täpselt tuhande asjaga. Oma näitlejaoskusi on tõestanud isegi muusikalis— meie klassi „staar“. Vaatamata oma tähelennule jääb tal ka aega koolielu korraldada - kui midagi on vaja organiseerida, siis kõik teavad, et Andra teeb ära. Kuidas ta kõigega hakkama saab, on imetlusväärne, sest ka õppeedukus on tal suurepärase. Andra võib vahel oma emotsionaalse otsekohesusega liiale minna, kuid sellest hoolimata tahab ta alati kõigile head. Ta on meie väike päike!

Cristin

on väga loominguline klassiõde, talle meeldib tegeleda kunstiga. Ta on rahulik ja vaikne ning ei ütle kellelegi halvasti – selle jaoks on ta liialt südamlilik. Hoolimata sellest, et tal kõiges oma arvamus on, ei suru ta seda kunagi kellelegi peale. Üheks tema oskuseks on valmistada maitsvat küpsisetorti, mille lihtsalt peab ära proovima!

Aureelia

luuletab, tegeleb kunstiga ja on naerusuine neiu, kes annab teistele head eeskju õppimises. Eriti hästi läheb tal bioloogia olümpiaadidel ning inglise keeles. Olgugi et ta on hea õpilane, jätkub tal tundides aega ka teistele asjadele – peamiselt loeb raamatuid ning naerab-jutustab Steniga. Lisaks imelise kvaliteetluule kirjutamisele kirjutab Aureelia ka võrratuid kirjandeid. Kui see tüdruk endale mõne sihi võtab, siis jõuab ta kindlalt ka tulemuseni. Oma õpinguid soovib ta jätkata välismaal – nii andekale neiuale ju jääbki Eesti liiga väikeseks.

Ilmar

teab ja oskab kõike. Kui Jumal tarkust jagas, siis Ilmar küsis teise portsjoni juurde. Loomulikult on ta ka õppetöös rohkem kui edukas ning keskmist hinnet peab väga tähtsaks. Tihti varjab ta millegipärast oma teadmisi ja see muudab ta tagasihoidlikuks. Samas lähedaste sõpradega suheldes on väga seltsiv. Kuna Ilmar tühja juttu ei aja, siis temalt saadud toetushäl on kulda väärt. Suur spordi-, täpsemalt jalgpallihuviline. On ka osav monteeriija - ta on veetnud pikki öötunde klassi videoid kokku pannes ja töödeldes. Vahepeal tahtis ta isegi joonisfilme teha. Ilmaril on väga huvitav, lai ning sügav maailmapilt.

Sten

on klassi filosoof, kes suudab ennast alati ilma pikema mõtlemiseta igasugustest situatsioonidest välja rääkida ja inglise keele tundides midagi peaaegu sobivat kokku hämades klassi naerutada. Ta on väga andekas, aga ei viitsi eriti pingutada. Ta eelistab süveneda vaid endale meelepärasesse. Selleks on programmeerimine, mille oskust ta alati tundide ajal lihvib. Ta on nii keerulise mõttemaailmaga, et vahel on tal kõige lihtsamatest asjadest raske aru saada.

Karl

on ülimalt kindlate põhimõtetega noormees, kes teab, mida elult tahab – saada sõjaväelaseks. Tema konservatiivne, militaarne maailmavaade on vankumatu ning nii mõnelgi korral võib temaga vaidlus tekkida, kui seisukohad ei ühti. Kõik teavad tema kirjasõpru, olgu nad siis Taist või Venemaalt, kes hoiavad klassikaaslaste huvi pidevalt üleval. Alati on Karlil käes mobiiltelefon, mida ta hoiab nagu oma last, et rääkida Juliaga – neiu ei saa ju lasta vastust oodata! Karl on perfektsionist.

Indrek

on omaette hoidev noormees, kuid väga sõbralik ja abivalmis. Keegi ei tea täpselt, mis tema helges peas peidus on, kuna sõna võtab see mehehakatis väga harva. Tundides joonistab sageli vihikusse või moodustab vihiku ruute värvides mustreid. Ehk on kunst ka üheks tema huvialaks? Kuid selles võib kindel olla, et kaardimängus ning jooksmises on see poiss talent.

Kadri

on kohati müstiline - vahepeal ta lihtsalt kaob ära ja keegi ei tea temast midagi. Tema kadumist soodustab ilmselt auto, milleta ta peaaegu kunagi kooli ei tule. Ta on humoorikas, sihikindel ja otsese ütlemisega tüdruk, kelle soov on saada politseinikuks. Kuigi Kadri tahab korraldajaks saada, on ta siiski väga peohimuline. Kõige paremini tunneb ennast poiste seltskonnas.

Marleen

on üks neist, kellele on hommikused unetunnid tähtsamad kui kooli õigeks ajaks jõudmine. Talle meeldib pidutseda ning elust rõõmu tunda. Kui tegemist pole just peoga, hilineb tihti igale poole. Vaatamata oma tulisele peohingele, on ta üpriski vaikne ja tagasihoidlik. Õpetaja Mootse pani Marleeni hellitusnimeks *Dreamy Girl*, kuna ta unustab ennast pidevalt tundides ära. Tunneb ennast hästi vaid kindlate sõprade juuresolekul.

Siim

on omapärase huumoriga ning kohati väga otsekohese ütlemisega. Tema kohta käib ütlus: „Kustpoolt tuul, sealtpoolt meel” ehk ühel hetkel on ta tore ja sõbralik, teisel hetkel pahur ja sarkastiline. Otsib olukordadest neid seiku, mida hiljem naljaks pöörata. Hoolib kaasõpilastest lausa nii palju, et teeb ilma küsimata õhtul kell üksteist mata ülesannet lihtsustavaid jooniseid Paintis. Tema hobideks on lumelauaga sõitmine, mälumäng ning ta kuulub klassis ka „kaardimänguklubisse”. Temal oli au parvematkal VIP-ina erapaadiga sõita, pidavat olema lausa loomulik talent paadi juhtimises.

Jõgevamaa Gümnaasiumi 1. lend

12.b klass

Sander

Sander on „vaga vesi, sügav põhi“. „Vaikne poiss Kaude külast,“ armastab ta ise enda kohta öelda. Paremad sõbrad teavad aga hästi, et ei ole ta nii vaikne midagi – räägib vaimukaid anekdoote, laulab hästi, mängib kitarril. Lööb kaasa kooliteatris Liblikapüüdjad. Kui oma suu lahti teeb, siis alati õigel ajal ning kui räägib, siis tarka juttu. Sander on noormees, kes oleks nõus pidama tantsuvõistlust ja demonstreerima breiktantsu. Pidadel on Sandri kaaslasena alati kas kitarr või mõni muu instrument. Ütleb ikka, et kamba peale saab hakkama.

Kädi

on eeskujulik, tark ning omapärase huumorisoonega neiu. Võib esmapilgul jätta kurja mulje, aga selle pilgu taga peitub tore ja abivalmis inimene. Kui talle midagi ei meeldi või kui teda keegi närvi ajab, siis ei tasu halastust ootama jääda, sest ta käratab selle välja. Ja garderoobis ei tohi mitte keegi näppida Kädi punast riidepuud. Vabal ajal mängib saalihokit. Kädi on tüdruk, kes võib reaalselt öelda, et valdab oma emakeelt, sest eesti keele olümpiaadidel jäädakse just temale alla.

Ardi

on abivalmis ja südamlük noormees, kes huvitub autodest, rallimisest ja spordist. Omapärase mõtlemisega, heatahtlik sõber. Ikka võib klassis kuulda tema naeruturtsakaid. Kui tahab midagi, siis oskab ja suudab selle nimel pingutada. Just Ardi hoiab oma 0 puudumisega klassi keskmist puudumiste osas all. Naudib filmide vaatamist, muusika kuulamist ning muudki, mis pole seotud füüsika ega keemiaga. Poisi kohta on tema käekiri väga ilus ja matemaatika joonised alati perfektsed. Tema elu lauseks võib pidada "mitte load, vaid juht sõidab", sest tema üheks suurimaks hirmuks on autokooli Heino, mille tõttu venib ka juhilubade tegemine.

Carina-Claudia

on üks suur müsteerium ja tihti juhtub, et ei saagi aru, mis toimub, kui temaga koos olla. Laia silmaringiga, hea eneseväljendusoskusega, filmindusspetsialistist, ambitsioonikas, julge, hakkaja ja kindlameelne. Õpib hästi, oskab ilusaid luuletusi kirjutada, loeb raamatuid, peab blogi. Teeb ironilisi märkusi, mida mõtleb tihti naljaga. Ei lepi kunagi kellegi varju jäämisega. Tema juba teab, mida elult tahta ja kuidas seda saada. Tema sõna jääb klassis alati peale. Kus on Carina-Claudia? Igal pool — kõike korraldamas ja organiseerimas.

Cärol

on ilualade spetsialist ja kui plaanite abielluda, tasub just see nimi meelde jätta, sest ta pikendab nii küüsi kui ka ripsmeid ning tema ema õmbleb kleite. Cärol hoolitseb selle eest, et klientidel oleksid kõige kunstilisemad ja kaunimad geelküüned linnas. Ilmselt läheb tal ka äri hästi, sest ta on omanud peaaegu kõiki iPhone`i generatsioone. Teda võib näha pidevalt söömas, kuid Cäroli figuuri imetlevad kindlasti paljud. Tore, hea huumorisoonega ja rõõmsameelne tüdruk, kui ütleb midagi, siis otse ja südamest. Klassis üks hinnatumaid matemaatikuid, mille eest tuleks kindlasti müts maha võtta.

Kristo

hoolitseb selle eest, et koolipinki liiga palju ei kulutataks. Ta jõuab tavaliselt kohale kas keset tundi, viimaseks tunniks või ei ilmu üldse kooli. Kui hilineb tundi, siis põhjusega "ma sõin". Omab kindlasti kohta top kolmes „saagu-mis-saab-suhtujate“ hulgas. Jättes kõrvale tema kohati patuse koolielu, on ta hea, huumorikas ja sõbralik inimene. Aitab alati hädas, nagu näiteks siis, kui on vaja autojuhti. Kuigi ta võib olla väga laisk, siis tegelikult on ta nutikas ja tark poiss, sest sai ükskord ainukesena bioloogias viie.

Külliki

hoiab kõrgel klassi keskmist hinnet, aitab kõiki ja osaleb kõige absurdsemates projektides. Klassikaaslased ei kujutaks ette, mida nad teeksid ilma temata. Ta võib tunduda paljudele vaikne, kuid kui rääkima hakkab, siis ümberkaudsed inimesed naeru pidama ei saa. Andekas nii muusikas kui ka kunstis. Oskab mängida kitarril ning laulda selle kõrvale oma ilusa lauluhäälega. Leiab alati põhjuse, miks keelduda olümpiaadil osalemisest. Küllikit pole aastate jooksul nähtud kordagi kurvana, ta lisab oma särava naerutusega elurõõmu ka teistesse.

Kaarel

on omapärase huumoriga aktiivne noormees. Suurepärase teadmised on tal keemias ja füüsikas. Aga tehnikasajandil on tema miskipärast otsustanud pildistada nõukogudeaegse kaameraga. Ja armastab kanda pastlaid. 11. klassis oli nii mõnelgi õpetajal au näha esimest korda ta kahte silma korruga, varem oli neist üks alati juuste varjus. Kaarel = hajameelsus. Talle võib rääkida pika jutu maha ja ta küsib ikka: "Oota, mis asja?" Räägid uuesti ja küsib siis: "Millest jutt üldse on?".

Sten

on Jõgevamaa Gümnaasiumi üks jõusaalikutse ning toitumisspetsialiste, kes inspekteerib kõigi koolilõunad läbi. Sten on sõbralik, aktiivne ja abivalmis noormees, kes teeb palju nalja, on jutukas ja hea stiilitajuga. Tuulepea, kes unustab pidevalt oma asju igale poole laiali. Asjadega jõuab valmis alles kaks tundi pärast viimast minutit ning jääb peaaegu alati esimesse tundi hiljaks. Väga tervisliku eluviisiga, järgib rangelt oma hulluks ajavat toitumiskava, mistõttu on teda hea rämpstoiduga õrritada. Sten on Markkuse mõmmik ning hingeline kaksik. Ajab kõiki naerma ka siis, kui midagi naljakat ei ole. Tüdrukute lemmik.

Kaidi

on armas, vaikne ja asjalik tüdruk. Kui klassi ette satub, siis ta just kui hakkaks vastutusrikast kõnet pidama, sest muutub alati veidi närviliseks. Tunnis teeb ilusasti tööd ega riku korda. Teab, mida elult tahab ning püüdleb oma eesmärkide poole. Kui koolis olles võib tunduda tagasihoidlik, siis pärast tunde laseb ta valla oma varjatud poole, millest paljud ei teagi. Võimalik, et hakkab kunagi Elu24 toimetajaks, sest tal on paljude inimeste kohta rikkalikult informatsiooni.

Taisi

elus on väga kõrgel kohal poliitika, Marco Tasane ja arvuti. Ta on idamaise näitlejanna välimusega salapärane tüdruk, kes on loodud filosoofiks ja häkkeriks, kelle suurimaks konkurendiks on tulevikus kindlasti Kaarel. Priit Põdra luges alati Taisi esseesid, suu ammuli, ning oskas öelda vaid: „Super!” Paindub nii palju, et valus vaadata. Väga laia silmaringiga ning suurte teadmistega. Ta suudaks ilmselt naerutada saalitäit rahvast. Kõik tema *powerpoint*’i esitlused on olenemata teemast naljakad ja huvitavad. Veedab põhimõtteliselt kogu oma aja arvutis ja juttude järgi magab 3-4 tundi ning jõuab ikka värskena kooli.

Kertu

on tark ja rõõmsameelne, *One Directioni* austaja. Üks eeskujulikumaid inimesi klassis, kelle huulil on alati naeratus. Kertu parim sõbranna on Külliki, kellega nad on kui sukk ja saabas ning juttu jätkub neil nii tunnis kui ka vahetunnis. Armastab korvpalli ning võib trenni pärast isegi kodutöö tegemata jätta või raamatukogus käimise ära unustada. Taibukas igas aines, õpib headele hinnetele ning aitab alati. Kertut võib kohata tema peegelkaameraga, millega armastab inimesi pildistada ning need siis 10 aasta pärast ilmutada ja lõpuks näidata. Korraldab ohtra söögiga tüdrukuteõhtuid. Lööb kaasa ka Naiskodukaitses. Kertu vanematel on kindlasti põhjust uhkust tunda.

Marleen

on tulevane kunstnik. Suudab ikka ja jälle oma teostega üllatada. Ta on rõõmsameelne ning luulelambeline tütarlaps, kes lööb kaasa erinevatel konkurssidel ning armastab esineda ja näidelda. Hea raamatusoovituse saamiseks tuleks kindlasti tema poole pöörduda, sest loeb ilukirjandust rohkem kui mõned tunnis ja Facebookis istumisega kokku. Marleeni suulisi vastuseid on hea kuulata, sest tema diktsioon on suurepärane. Küpsetab ka maailma parimaid muffineid. Koos Christyniga on Marleen suur seriaalifänn.

Maarja-Liis

elab värvikat elu, küll ööbib teiste punkaritega skvotitud majades, küll mässab ringi ning käib alati Villu Tamme pidudel. Talle meeldib oma juustega eksperimenteerida: kord ajab need ühelt küljelt kiilakaks, siis värvib punaseks ja mustaks ning juba nädala pärast blondiks. Kuid tema eluviis pole kunagi seganud koolis käimist. Põhiliselt tuntakse teda hüüdnimega Mammu, mõnikord jääb kõrvu kõlama ka Marjaliisa. Heasüdamlik, usaldusväärne ja abivalmis neiu, kes on alati kahe jalaga maa peal. Hingelt luuleinimene, kes oma kirjutisi väga avaldada ei soovi. Peale hea südame kaunistab teda ka üks tätoveering. 12. B klassis silmatorkav inimene, kellel on eriline stiil.

Liisbet

on vaikne ja ilusa naeratusega tüdruk, kelle taskutes leidub alati roosat Orbiti nätsu. Ta ei ole klassis suur suhtleja, kuid kui räägib, siis nägu on alati naerul. Vaikuse taga peidab ennast üks rõõmsameelne neiu, sest väljaspool kooli saab temast teine inimene. Liisbetiga suhtlemisel tasub meeles pidada, et kui ta midagi välja ei ütle, ei tähenda see, et tal puuduks oma arvamus. Paljud tüdrukud ihaldavad samasuguseid juukseid nagu tal, sest need on terved ja säravad, just kui kuskilt šampoonireklaamist. Ajal, millal enamik klassist saab 19, on tema alles 17.

Karina

on see „hull“, kes Jõgevamaa Gümnaasiumi esimeses lennus valis vene keele riigieksamiks. Tema toidud, eriti keelt alla viivad koogid, näevad välja isuäratavad ning alati võib Karina juurde süüa minna, kui nälg näpistab, kuid siiani ootab pool klassi tema kaneelirulle. Sõbralik, aitab alati, kui temalt abi paluda. Kui Karina kinni nabida, siis teeb klassikaaslastele kasvõi terve vene keele koduse töö ära. Naerutab teisi mõnikord ettetulevate blondiinihetkedega. Kaaslastele tunduks see väga kahtlane, kui tal oleks ainult üks telefon.

Kersti

on aktiivne ja humoorikas tüdruk. Üks kriitikutest ja kommentaatoritest. Tuntud ka kui vetelpäästja Kersti. Tal on igati lai silmaring ning jututeemadest puudu ei tule. Koolis toitub väga "mitmekesiselt", sest kui ÕE ruumist tuleb nuudli või kiirsupi lõhna tunda, siis on kokkaja teada. Suurepärase matemaatik ja klassi mõistlikum pool, kutsus alati kõiki korrale. Mängib Flappy Birdi. Pidas 10. klassis enne vene keele tundi "Kersti jutunurka", kus ta rääkis igasuguseid naljakaid lugusid. Kuulub Naiskodukaitsesse. Kehalise tundides oli hea tema võistkonda saada, sest siis oli võidu võimalus palju suurem.

Chrystin-Anelle

kuulub matemaatikute kampa, kes hädast välja oskab aidata. Lugeses peab tihti silmas, et aeg on raha, ja selle tõttu jääb pool juttu arusaamatuks. Räägib kiiremini kui Eminen räpib. Varasemates klassides paistis silma oma poisipea ja roosatukalise Elvise soenguga. Realistliku maailmavaatega, mis võib mõnikord olla väga must-valge, ega salli silmakirjalikkust. Käib haruharva arvutis, kuid kui käib, siis oma lemmiktelesarja vaatamas. Tegutseb Naiskodukaitses. Oskab hästi joonistada. Kannab alati mitut hõbesõrmust, nendeta ei tunne ta end mugavalt. Teda võib tihti näha oma koeraga Tähe rajoonis jalutamas.

Brita

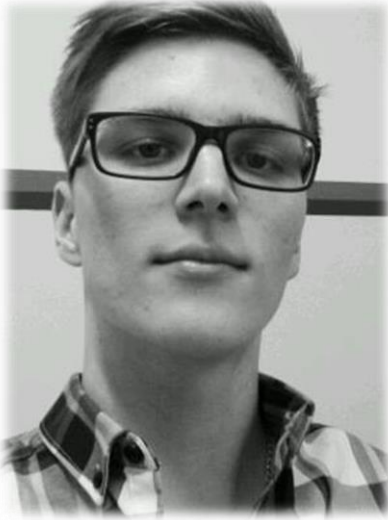
jutt ja naer kõlab vahetundides üle klassi. Brita on kujutis sellest, milline peaks olema üks "barbie"-kõhn, pikad juuksed ja roosa hullustus. Kuuldavasti peale ilutoodete kulub tal ka palju raha bensiinile, sest armastab autoga mööda linna sõita. Paljudele võib jääda mulje, nagu nad ei meeldiks talle, või ei saada aru, mida ta soovib. Koolis on saanud oma asjadega hästi hakkama ja kui aega leidis, siis jõudis ka kehalise kasvatuses tundidesse. Tal on iga inimese kohta oma arvamus, mida juba oma teada ei jäta. Armastab süüa ja sõpru.

Kadri

on rõõmsameelne ja omapärane tüdruk. Kadriil on kaks olemust, ta kas on sõbralik või mitte. Terasest iseloomuga – kui üritad teda ümber sulatada, pead arvestama sellega, et võid kõrvetada saada. Hea on olla tema sõber, mitte vaenlane. Arvatavasti ongi see iseloomujoon eelduseks, miks Kadri tulevikus läbi lööb. Tihtipeale annab ta sellest teada, kui miski ei sobi. Armastab sportida ja võtta osa rahvaspordiüritustest. Tulevikus võib teda näha politseivormis pätte püüdmas. Rallib ringi oma nunnu halli Peugeotiga, mille ostis endale ise ja mis pole ilmselt siiani jõudnud kooli taga olevale parkimisplatsile. Ei karda kunagi enda ja oma õiguste eest seista.

Markkus

on jõmmikunn ja toitumisspetsialist vol 2. Stiilipuhas poiss, kes paistab silma oma viksi ja viisaka välimusega ning on väga sõbraliku ning lahke olekuga. Markkust teavad kõik, ta on tüdrukute lemmik. Temata hakkaks koolis kindlasti väga igav. Võib-olla ei jää talle pähe matemaatilised valemid, aga peast võib ta tsiteerida "Sipelga 14", "Wremjat" ja "Kreisiraadiot". Tegeleb spordiga ja laulab kooris. Suur autospetsialist, lemmikautomargiks Auto, mille eest hoolitseb kui oma lapse eest. On harva kuri või kurb. Steniga kaks klassi naljameest. Klassivideosse on vaja veidraid tegelasi, siis on nemad kaks on kindel valik.

Kaisa

artistinimega Kets on väga abivalmis ja tore inimene. Väga paljude asjadega, võtab palju sõna ja on hea huumorisoonega. Oskab öelda õigeid asju. Vahetunnis võib teda näha õpilasesinduse ruumis arvutis mängimas. Kui üritab vaikselt pinginaabrile midagi rääkida, siis kuulevad seda kõik. Vahel läheb jutustamisega hoogu ja hakkab targutama. Omab alati isiklikku arvamust kõigi ja kõige kohta. On kindlasti tulevane Jõgeva linnapea ning tema valimislubaduseks on Jõgevale lennujaam rajada.

Grete

on pikkade juuste ja kena välimusega sõbralik neiu, kes on tegelikult asjalikum ja targem, kui esmapilgul välja paistab. Ilmselt üks klassi suurimaid pidulisi - sel ajal kui teised veel koolipingis istuvad, võib Grete olla juba teel Tartusse nädalavahetust tähistama. Üks sitikapeadest, kes omab õpilaste seast kõige ilusamat autot. Kui soovite teha Audi A6-ga paar kiiremat, siis tuleb ühendust võtta just temaga. Võib näida laisana, kuid on tegelikult tark ja pingutab palju. Kui teda tundma õppida, siis on tegu väga südamliku ja heatahtliku tüdrukuga. Saavutab elu jooksul kindlasti väga palju.

Evelin

on rõõmsameelne ja armas tüdruk. Vahel vaikne, vahel kuri, kuid suurema osa ajast siiski naeratab. Ei vingu kunagi millegi üle ning on tark ja väga hea huumorisoonega - mõistab nalja ja viskab ka ise kilde. Äga sõbralik ning saab kõigiga hästi läbi. Väga palju, et koolis häid tulemusi saada ja tulevikus palju saavutada, mida kindlasti ka teeb. Alati leidub mõni teema, millest Eveliniga rääkida. Kui küsida midagi tema auto kohta, oskab ta kindlasti ka vastata. Ei tasu paluda, et ta klaverit mängiks, sest selle mängimist ta enam ei mäleta. Eveliniga ei tasu tüli norida, sest tema pikad geelküüned võivad väga valusad olla. Viib tõenäoliselt kõik oma unistused kunagi ellu.

Kristo

on salapärane ja
vaikne poiss, kuid
kui suudad temaga
jutule saada,
avaneb Kristo
humorikate ning
naljakate juttude
laegas. Oskab hästi
inglise keelt,
tunneb
arvutimaailma ja
hoolitseb kodus
oma kilpkonna
eest. Kui manada
silme ette Kristo,
siis hakkab alati

peas kõlama tema armas naer. Alati võib teda näha, telefon näpus, ja kui kellelgi on koolis probleeme interneti kättesaadavusega, siis teeb lahkelt avatud WiFi võrgu kõigile huvilistele. Koolis vastab õpetajatele üldiselt õlakehitusega ja vastusega: "Ma ei tea." Tal on kodus kindlasti üks korralik mänguri pesa, kuid see ei ole teda veel „friigiks“ muutnud.

Kooli 1. lend tutipäeval, 25. aprillil

12.klass tutipäeval. Taas lapsepõlve mõeldes end...

12.b tutipäeval. Lõbusalt ja vallatult...

12.a tutipäeval. Rõõmsalt eksamitele vastu...

Tundide asemel mängud..., sobib!

Õpikute asemel kaisukaru...,sobib!

- Naeru igasse päeva! Nautige elu!
- Lõbutse, õpi, reisi – kasuta oma aega targasti, oled täiskasvanu!
- Õpi, mida tahad, ja tee kindlasti seda, mis sulle tõeliselt meeldib!
- Ära tee midagi, mis on vastumeelne, see on mõttetu!
- Õigeid valikuid, positiivset mõtlemist!
- Edu ülikoolis ja edaspidises elus!
- Soovin, et saavutaksite selle, mille nimel 12 aastat vaeva olete näinud.
- Loodan, et 12 kooliaastat on teile midagi helget ja lähedat pakkunud.
- Soovin, et edaspidine elu tuleks teil uhke! Olete vinged!
- Miski pole võimatu!
- Soovin teile julgust teha vaid endale sobivaid otsuseid, mõelda ja jääda iseendaks.

Sisukord

Uskumatu aasta Jõgevamaa Gümnaasiumis	1
Headele sõpradele.....	2
Jõgevamaa Gümnaasium.....	5
Mina ja Jõgevamaa Gümnaasium.....	7
Külalislektorid 2013/14. õppeaastal.....	9
Üritused 2013/2014. õppeaastal.....	11
Palgata tööpäev.....	13
Meie esimene jõuluball	14
Salongiõhtu „Vanad lemmikud“	16
Mälumängust.....	18
Võistlused ja sportlikud üritused 2013/14. õppeaastal.....	19
Tublimad sportlased 2013/14.õppeaastal.....	20
Edukaimad olümpiaadidel ja konkurssidel	26
Õpilaslooming.....	28
Vaikuses ma tantsin.....	29
Sõltuvuse jäigas haardes	32
Vaikus	34
Mart Mardika päev internetis	35
Mõistus.....	36
Kadu.....	38
Valeafäär.....	39
le petit	40
süß	41
isoleeritus	42
#.....	43
Igaversus.....	44

Nautleja	45
nagu soojust ihaldav liblikas	46
"Hiilgus"	47
Brett Easton Ellis „Ameerika psühhopaat“- raamat ja film	49
Haritus kui eesmärk	51
Kes otsustab minu tuleviku üle ehk miks ma enam ajalehti ei loe?	53
Akadeemiline kõrgharidus pärsib Eesti majandust	55
Minu inimesed, minu rahvas, minu seltskond	57
Kui suur on isamaa?	58
Koolipere	60
Õpetajad, töötajad	61
10.a	62
10.b	63
10.c	64
11.kl	65
11.a	66
11.b	67
12.kl	68
12.a	69
12.b	70
Jõgevamaa Gümnaasiumi 1. lend	71
12. klass	71
Jõgevamaa Gümnaasiumi 1. lend	77
12.a klass	77
Jõgevamaa Gümnaasiumi 1. lend	95
12.b klass	95
Üheteistkümnendike soovid lõpetajatele	112